חיי נשואים

מאת דליה שימקו ועפר עין גל

על פי 'חיי נשואים' של דוד פוגל

כל הזכויות שמורות לדליה שימקו ועפר עין גל

רשימת הדמויות

רודולף גורדוויל (רודי) סופר יהודי, כבן 27

תיאה פון טאקו ברונית אוסטרית, כבת 33

לוטי בודנהיים בת טובים יהודיה, כבת 21

אולריך אנגל עיתונאי יהודי, חבר של רודי, בן 27

דר' אסטל עורך דין יהודי, כבן 36

פרנצי מיטלדורפר מעוררת בנפשה, זער- בורגנית אוסטרית

פראו פישר סוכנת הבית של רודי, אלמנה, כבת 61.

מספר- מופיע רק בקול.

סצנה 1

חושך. הטקסט נשמע מהרמקולים בעוד האולם חשוך. לאט, לאט תוך כדי, הבמה מתבהרת ועליה בית קפה וינאי טיפוסי של שנות ה- 20 המאוחרות.

מספר- החדר הלך ונמלא בוקר מזוכך של אחד ימי האביב הראשונים. רודולף גורדוויל התהפך אל החלונות ופקח את עיניו, האור שחדר מבעד החלון נפל על מכונת הכתיבה הדוממת, מה שהגביר בו בבת אחת את החשק לישון. לבסוף נעשתה השכיבה קשה לו. הוא תיאר לעצמו את הכרך שטוף חמה ראשונה של אביב וביקש להיות נמצא ברחובות. כעבור שעה היה כבר גורדוויל מהלך בדרך לבית הקפה הקבוע, מקום שקיווה למצוא קורבן, היינו איזה מכר ללוות ממנו כסף.

גורדוייל נכנס לבית הקפה, שבו ישובים אולריך ולוטי.

אסטל- סרווס גורדווייל! מה שלומך?

לוטי- זה זמן רב שלא התראינו, גורדויל. כבר היו לי ממש געגועים אליך.

רודי- נא, אני משער שלא היו כל כך קשים, הגעגועים.

לוטי- אין לדעת. לעולם אין לדעת.

אסטל - היית שם אמש?

רודי- הייתי.

אסטל - ומה יצא?

רודי- לא יצא כלום.

אסטל -הכיצד?

רודי- אמר שאכנס בעוד שבועיים, בינתיים יחשוב בדבר.

אסטל - נו, ילך לכל השדים, רמאי מנוול שכזה.

לוטי- אך, כמה נפלא הכל ילדים, נפלא כל כך עד שלפתע אין את יודעת היכן את מצויה.... נדמה לך שרק עכשיו יצאת לאוויר העולם ורואה כל זאת פעם ראשונה.

ברגעים שכאלה עלול האדם למעלל בלתי שכיח, לאיזה מעשה של מסירת נפש, או גם להפך, לאיזה מעשה מגונה, לרצח, למשל...

אסטל - לאט לך חביבתי, תקוותי כי לא אני הוא זה שאת עלולה עכשיו לרצוח.
לוטי- (קופצת ומנשקת את גורדוייל על פיו) לא, לא, אין לך לחשוש, אותו, את גורדוויל ולא אותך...
אסטל - אם כן, רצחיני גם אני, לוטי.
לוטי- מאוחר כבר יקירי, אתה מוג לב.
(גורדוויל נוטל ידה של לוטי ושם בזו של אסטל).
רודי- נו, התפייסו ילדים וחיו מעתה בשלום ושלווה.
לוטי- מה עסקך בכאן גורדוויל ? (עקרה את ידה בחוזקה). אין זה נוגע לך כלל, חוסר חינוך שכזה, מתערב בעניינים שאינם שלו.
לוטי- (פונה לאסטל). אני צמאה.... נזמין?
נכנס אולריך נרגש, ומספר בפיזור נפש.
אולריך- שימעו מה עשה צוקרברג...
רודי- מי הוא זה?
אולריך - צוקרברג, בנם של הפרוונים מהשדרה הראשית, מצא את אשתו אמש, כאן בבית הקפה, במסיבת אחד מידידיו וסטר לה בפומבי. אחר הלך הביתה וניסה לירות בעצמו כדור.
לוטי- ומה?
אולריך - אומרים שלקחוהו לבית החולים. לא ידוע דבר גורלו.
רודי- ממש נושא לסיפור קצר
אולריך - אפשר רומן שלם להוציא מכזאת מלודרמה.
לוטי- אין אתה מתרעם עלי גורדוויל, כוונתי, בשביל הקודם. אל נא תכעס, נשוב נהייה ידידים. אנא, אנא, אנא (מרקידה כפות ידיה כדרך התינוקות). אל נא תיהיה ברוגז, אמור נא לו אסטל שלא יהיה ברוגז...
רודי- אבל מי אמר לך שאני ברוגז, כלל וכלל לא.
לוטי- באמת לא? אם כן, טוב מאוד!.
(אסטל מוציא סגריה).
אולריך - אפשר סיגריטה?
אסטל- ממתי אתה מעשן? הרי לא עישנת.
אולריך - עכשיו אני מעשן כבר.
אסטל- נו, אם כך, אז כמובן, בחפץ לב.
(אסטל מוציא סגריה נוספת ומצית לו)
רודי- אמור אסטל ידידי, התלוויני שני שילינגים?
אסטל- שני שילינגים? אין לי. בהן שלי שאין לי. יספיק בצמצום לשלם למלצר. איחרתי היום את הבנק.

רודי- אם כן תן שילינג אחד.
אסטל- הנחוץ לך השילינג מאוד? שמא תוכל להמתין עד מחר? מחר בערב כשתיהיה כאן אביא לך את השילינג בחפץ לב.
רודי- אני בטוח שתמצא מחר איזו תחבולה. הב את השילינג.
(אסטל נותן לרודי מעט יותר משילינג, רודי נוטל המטבע ומתבונן בוא מכל צד. ברקע נכנסת תיאה ומתיישבת בשולחן סמוך. היא מוציאה ספר וקוראת. רודי מבחין בה)
רודי- צריך לראות אם אינה מזויפת. הרבה שילינגים מזויפים מתהלכים עכשיו בעיר.
אסטל- התדע גורדוייל, לא איש עצות אנוכי אבל אף על פי כן אני מוצא לנכון להגיד לך בגלוי, שעליך לירוק על כל הדברים האלה. זמן ההזיות כבר עבר, שוב אין אתה נער בן שמונה עשרה לכל הרוחות, הנה הייתי אף אני רועה רוח, אתה יודע היטב, אבל לכל סוף, שנה, שנתיים, חמש – חסל! עד מתי אפשר להיות סובל רעב? והעיקר לשם מה? שמא אתה יכול להסביר לי לשם מה? לא כדאי אני אומר לך, קודם כל צריך לתת לקיבה את שלה ואחר כך השאר. מה תועלת יש בה, באומנות? למשל, לאדם החש בשיניו אה? או למי שלא אכל כבר שני ימים? כלום תתנו לו לקרוא מאדאם בובארי? או תציגו אותו בפני תמונותיו של רמברנדט. לאמיתו של דבר אין האומנות עניין אלא לעשירים, לסנובים, לפאר בה את הבית כבשאר הרהיטים המיותרים... האחרים אינם זקוקים לה כל עיקר.
רודי- למה אתה מרבה להג? מי שחש בשיניו ילך אצל רופא השיניים ואומנות גם כן תמצא תיקונה בלעדייך. מוטב תתן סיגריטה.
אסטל- הנה, זו לי האחרונה.
רודי- לא, לא את זו תעשן אתה.
אסטל- לדעתי עליך לחפש איזו משרה, זוהי דעתי הכנה. כלום מה עושים כל הסופרים הצעירים? פלוני בזה, ואלמוני בהוא. נלך לוטי? השעה כבר דוחקת.
לוטי- אם כן תוכלו ללכת עימנו. אנו נוסעים אל הפראטר.
רודי- אין פנאי היום.
לוטי- חבל היה בדעתי להזמין את כולכם אחר כך לביתי לכוס תה. שלום חברים.
(לוטי ואסטל יוצאים. גורדוויל ואולריך נשארים לשבת ליד שולחן. ברקע נראית תיאה יושבת לבד, שותה קפה ומעלעלת בספר).
אולריך- נערה יפה לוטי, בייחוד עיניה יפות להפליא.

רודי- כן, יפה היא.
(פאוזה)
רודי- הרואה אתה את העלמה שם (מצביעה אל תיאה)?
אולריך- אני רואה. ומה בכך?
רודי- מה היא בעינייך?
אולריך- לא כלום, נערה ככל הנערות.
רודי- לא! יש בה משהו שאינך מבחין, מן מסורת וינאית. ראה נא את קו השררה בחלק הפנים התחתון, הייתי רוצה מאוד להכיר אותה.
(פאוזה) שמא אתה יכול לנסות להתוודע אליה?
אולריך- אין קל מזה, תיכף תראה (אולריך קם וניגש לתיאה משתחווה קלות).תסלח הגברת אם הוא מפריע, חברו מתאווה להכיר אותה. אם הגברת תרשה יציגהו לפניה.
תיאה- (משירה מבט עם צל חיוך). יפה!.
(אולריך רומז לגורדוויל להתקרב, גורדוויל מתקרב, מנסה לשוות לעצמו בטחון הגורמת לו להראות מגוחך).
אולריך- מר גורדוויל, הגברת....
תיאה- הברונית תיאה פון – טקו.
רודי- הברונית...
אולריך- היוכלו לארח חברה לגברת?
(תיאה מאשרת בתנודת יד. הם מתיישבים. נוצרת ישיבה מתוחה ולא נעימה).
אולריך- הגברת אינה מבקרת תכופות בבית קפה זה, הלא כן?
תיאה- לא. נכנסה באקראי לכאן.
רודי- (אובד עצות) גבירתי סטודנטית?
תיאה- כבר אינה סטודנטית, עובדת בלשכת עורך דין.
רודי- התדעי גבירתי, פעמים אתה מתוודע אל אדם, ואתה מרגיש מיד שכבר יש בינך ובינו מן יחס קבוע, מפורש. טוב או רע, אבל יחס שנוצר ברגיל רק ע"י זמן של חיים משותפים. פעמים אתה מזדמן עם אדם פעם ראשונה והרי אתה מרגיש בחוש, שמעט הצער הדרוש לך לקיום נפשך, מידו ינתן לך כל הימים... והרי אתה קשור באדם זה כצל שלו לבלי הפרד.
תיאה- אפשר שכך הוא. אבל כלפי מה שאמר, שדרוש לו לאדם צער לקיומו, בזה היא מפקפקת לחלוטין, זהו דבר אינדיווידואלי. אדרבה, מסתבר שעוד יותר דרושה לאדם מעט שימחה. רק שימחה, שזו מקיימת אותו. היא לפחות, חיה רק על השמחה ובשלה.

רודי- ודאי, ודאי. אין זה כמובן דבר השווה לכל נפש. (פאוזה.)
אולריך- יסלחו לי ידידי שאני נאלץ לפרוש מעליהם (קם, תיאה מושיטה את ידה לנשיקה מיד, אולריך מנשק את ידה). צר לי. סרווס גורדוויל, נתראה מאוחר יותר. (אולריך יוצא. השניים נשארים בשקט, תוך מתיחות)
רודי- אולי תשתה גברתי עוד קפה? (תיאה עושה תנועת סירוב. פאוזה).
בין געגועי הלילה
החרישים, הרכים,
אבוא אליך.

בצל זיכרון נעורים
אחבא-
ואת לא תראיני.

אולם בנומך
אתרקם בחלומך הבתולי, הצחור

בדמות זבוב- רקמה
אעמוד לי דומם
על גבעת שדך החיור, החולם.

דומם אעמודה-

תיאה- יש לבדוק אם אינך סהרורי (פורצת בצחוק קולני)
רודי- (נפגע) לא. אין אני סהרורי.
תיאה- השיר אינו מוכר לי...
רודי- ודאי, אני כתבתיו.
תיאה- אתה מוצא חן בעיני. (נועצת ידיה בבלוריתו) שיער יפה לך, אדוני גורדוויל. (ממשיכה לצחוק, ומפסיקה באחת). השעה מאוחרת, עלי לשוב ללשכה.
רודי- התאות הגברת להיפגש בשנית?
תיאה- מחר. בשעה שבע. בזה המקום.
(רודי קם, תיאה שולחת ידה לנשיקה רודי מתקרב לנשק את ידה. תיאה אוחזת בעורפו ומנשקת אותו על שפתיו. תיאה קמה ויוצאת באחת. רודי נשאר לעמוד המום).

סצנה 2

חדרו של רודי. שעת בוקר. הוא קם נעמד מול המראה ומתחיל להתגלח.

רודי- ה- ברונית ת-י-א-ה פ-ו-ן ט-ק-ו!. תיאה פון טקו, רודולף פון טקו. לא! פון גורדוויל. הברון רודולף פון גורדוייל.

נכנסת מרת פישר, בעלת הבית, עם מטאטא בידה, בלי לדפוק בדלת ומתחילה לטאטא. מנקה את החדר תוך כדי.

פישר- האדון גורדוויל עושה עצמו שוב יפה. אני אוהבת לראות גבר מתגלח. בעלי המנוח החביב מאוד, כשעמד להתגלח אהבתי תמיד לעמוד אצלו ולהתבונן. אי, אי, אי. אח, נמאס ומאוס... הגם לך מאוס כל כך אדוני גורדוייל? התדע אדוני גורדוייל, כשאדם חולני, אי, אי, אי, תכופות קשה להתנמנם. שומעים את השעון מצלצל שלוש, ארבע. ב-25 ביולי אהיה בת 61, לא פחות ולא יותר. וכמה היית מעריכני עתה? בפחות הלא כן?

רודי- כן, כן

פישר- ורואה אתה אדוני גורדוייל, אני מהרהרת בך הרבה... אתה אדם הגון עד מאוד, המהרהר אף אתה בי כל כך? בוודאי לא. נו, אני אישה חולה ואלמנה, זה עשר שנים שאני אלמנה מבעלי השני החביב מאוד. עליך גם כן לקחת אישה אדוני גורדוייל, אה... נמאס ומאוס להיות האדם לבדו. מאוס...

רודי- מה היתה מלאכתו של בעלך השני?

פישר- אין אני מבינה, מיום שמת בעלי השני החביב מאוד, אני קצת מקשה לשמוע.

רודי- (בקול רם) מלאכתו של בעלך, מה היתה?!

פישר- למה תצעק כל כך אדוני גורדוויל, אני שומעת, שומעת כבר היטב! אללברט הוא של בעלי הראשון המנוח החביב מאוד, נער ישר הוא אללברט, לומד חייטות. בעוד שנתיים יגמור לימודיו. מלאכה טובה החייטות.

אולריך נכנס בסערה.

אולריך- רודי! הרגע נתקלתי בלוטי ודר' אסטל, שניהם במצב רוח מרומם, הם סיפרו שזה עתה התארסו רשמית.

פישר- מזל טוב!

רודי- בוקר אור גם לך.
אולריך- איני סבור שזה זיווג יפה.
רודי- בעניינים אילו אין לדעת מראש. יש תמיד הפתעות. ומדוע זה לא יהיה זיווג יפה? דר' אסטל אוהב אותה מאוד כנראה, והיא ודאי גם אותו.
אולריך- בזה אין אני בטוח.
רודי- מניין לך?
אולריך- היא מסרה לך שלום וביקשה שתכנס הערב לתה ערבית אם הינך פנוי.
רודי- היום לא יזדמן. אולי מחר.
אולריך- (פאוזה). נערה יפה היא, בייחוד עיניה יפות להפליא.
רודי- כן, היא יפה.
פישר- חבל שנימוסיו של האדון לוקים בחסר. יושבת פה גיברת ומחכה שיברכה לשלום.
אולריך- תסלח לי הגיברת פישר. בוקר אור. והנה אני כבר מוכרח לרוץ.
פישר- בוקר טוב לאדוני ודרך צלחה.
אולריך- האם תהיה אחר כך בקפה?
רודי- לא יש לי ראיון עם מישהו.
אולריך- הנערה של אתמול? (כדי לעשות נחת רוח לחברו שהגה אליו חיבה אמיתית, הוא מוסיף) היא מלבבת באמת, יש בה חן מוסתר, שאינו נתפס בסקירה ראשונה. אורבוואר!.
(אולריך יוצא. רודי מתיישב ליד מכונת הכתיבה. מידי פעם כשרודי מנסה להתחיל לכתוב פרנצי מציצה לבמה וכשדעתו של רודי מוסחת ע,י מרת פישר, היא נעלמת).
פישר- אין לך אדון גורדוייל מושג איזה מעשי רצח ואסונות מתחוללים בעולם. קראתי הבוקר בז'ורנל שבפריז אופיצר הרג את האהובה שלו, ירה בה חמישה כדורים באקדוח והיא מתה ברגע האומללה. וברעידת אדמה בסין מתו 3000 איש ו-5000 נשארו בעירום ובחוסר גג לראשם. אי, אי, אי, אי.... ובמרכזה של שיקגו, באמצע היום שדדו בנק גדול. אי אי אי. אבל אני דווקא חשה בטוב היום, תודה לאל. פת שחרית שנייה נכנסה אל הקיבה התחתונה. כשנכנסים המזונות את הקיבה העליונה, אי אי אי אי, זה מעיק כמו שק אבנים. אני חשה כאב כל היום ואיני יכולה שוב לטעום כלום. היום אני מרגישה עצמי בריאה כנערה צעירה.
(שתיקה. פישר קמה ולוקחת את המטאטא והסמרטוט ועומדת ליד גורדוייל).

פישר- סידל שלי אומרת שיש להעלות שכר החדר בחמישה שילינגים. היוקר האמיר, הרי אתה יודע בעצמך אדוני גורדוויל. אבל אני אמרתי לה אדון גורדוויל אדם עדין ושקט. נמתין לו עוד חודש אחד, החדר הרי באמת חדר מצוין. עינייך הרואות! גדול ונקי מרמשים. אף חצי פשפש לא תמצא פה, יכול אתה לחפש כל היום.
רודי- אין אני יכול להרשות לעצמי כעת. אדבר עם בתך.
פישר- אדרבא אדוני גורדוויל, לא עכשיו כי אם בחודש הבא וסידל ואני-היינו הך. אין שום הבדל. החדר הרי בחינם הוא, גם עם חמשת השילינגים, היכן תמצא חדר גדול ויפה כזה בעד 40 שילינג? אין זה אלא מפני שאתה אדם הגון כל כך.
רודי- כבר נגיע ליידי הסכם.
(פישר יוצאת רודי מתחיל להקליד על מכונת הכתיבה. פרנצי היא דמות בסיפורו של גורדוויל. היא נכנסת לבמה, לא יודעת מה לעשות שם ולפתע מתעלפת. לאחר רגע היא קמה ויוצאת מהבמה. אולריך, שבסיפורו של רודי שמו אלפרד, נכנס, נעמד ופרנצי נכנסת בסערה, חולפת על פניו ומתעלפת).

סצנה 3

רודי ליד מכונת הכתיבה, פרנצי ואולריך בקדמת הבמה, סאונד של רחוב הומה.

רודי- בשעת בין ערביים ברחוב הסואן..

אלפרד- גבירתי, גבירתי, מה לך? הכל בסדר?

פרנצי- (ראשה שמוט, חיוורת) אין דבר, אין דבר... קצת חולשה, רק קצת חולשה. (מנסה להתרומם ומתיישבת שוב באפיסת כוחות). עוד רגע לנוח...

אלפרד - גבירתי, אל תחששי, הכל יהיה בסדר, אני אביאך למקום שתרצי.

(מרים אותה, היא עדיין תשושה, תלויה עליו. הוא מוביל אותה לאט. מתיישבים על ספסל, מוציא תפוז מהתיק. הוא מתחיל לקלף ונותן לה פלח, פלח. היא לועסת בשקט במבט קפוא).

פרנצי- יש לי אמון בך, אדוני. אני מרגישה שאתה אדם מהוגן, אבל איני מעיזה... באמת, איני מעיזה להטריח אותך ולגזול מזמנך.

אלפרד - אבל לא, אין בכך כלום. יש לי היום פנאי, ובחפץ לב אני עומד לשרתך.

פרנצי- (פתאום משתנים פניה, תופסת בידו) אה, הוא ימית אותך..., הוא עלול לכך... גם את ילדי המית... הוא, ולא אחר... אמרו שמת במחלת הדיפטריה, אבל אני יודעת את האמת, הוא ממית כל הקרוב לי... כל דורש טובתי. רוצה שאהיה לבדי בעולם, בלי כל מגן.

אלפרד - הרגעי גבירתי. הרגעי. כלום לא יקרה,

פרנצי- לא, לא, אינך יודע אדוני, הוא רואה הכל ויודע הכל.... כאן יכול הוא לעבור באקראי, מוטב שנסתלק מכאן כהרף עין.. אם יראנו ביחד אתה תמות. תלווני אדוני לביתי?, בבית איננו כעת, אני יודעת.

אלפרד - היכן מתגוררת הגברת?

פרנצי- סלח לי. טרם הצגתי עצמי. פראו...

רודי- פרנצי מיטלדורפר

פרנצי- פראו פרנצי מיטלדורפר, רח' שטומפר 14. ואדוני?

רודי- אלפרד אנגל

אלפרד - אלפרד אנגל גברתי.

פרנצי- ימי האביב מתישים כוחו של אדם, זוהי הפעם השלישית שאני מתעלפת השנה. עמדתי מול הבגדים, זה היה אחר הצהריים, ביקשתי להתלבש ולהוליך את התינוק לטייל, והנה נדמה לי לפתע, שהחדר

ורהיטיו מטים ליפול, הארון נטה על צידו וחישב ליפול עלי והתחילה מרקדת לפני עיני מין לשון מחודדת וארוכה, לשון סגולה כהה, שאמרה לנגוע בפני. אחר כך לא ראיתי ולא ידעתי כלום, הקיצותי על הספה ומכאוב עצום במרפקי הימני.

אלפרד - ולא שאלת עדיין ברופא גבירתי?

פרנצי- הרופא אומר שזוהי תשישות כללית, מיעוט דם נשאר לי מלידת בני. צריך לצאת לכמה חודשים לחופשה, אבל הזמנים אינם כתיקונם, בעלי אינו משתכר הרבה ואיני יכולה להרשות לעצמי מותרות שכאלה.

אלפרד - התואילי גבירתי לקום ואלווך הביתה?

(פרנצי מוציאה אלבום תמונות)

פרנצי- הנה האוצר שלי אדוני. הוא מוצא חן בעיניו?, פריצרל, פעוטי, האדון מצא את אמא ברחוב והביאה אליך, שלא תיהיה בוכה.

אלפרד- הערב יורד גבירתי, אלווך לביתך בטרם יחשיך.

(אלפרד מרימה בידה והם יוצאים. תוך יציאה היא ממשיכה)

פרנצי- לפני כן בכיכר קרל נבהלתי פתאום מפני האוכלוסין המרובים והתנודה הגדולה. היתה בי לפתע הרגשה שהקרונות והאוטומובילים.....

סצנה 4

בית קפה. רודי מתיישב בקרן זווית וממתין.
תיאה נכנסת באיחור ופונה לשולחנו בביטחון. רודי קופץ ממקומו לקראתה.

תיאה- הרי אין אני באה באיחור.
רודי- כן באיחור, לפי שאני ממתין כבר מאתמול.
תיאה- אבל לא כל הזמן כאן, מקווה אני.
(מתיישבת ומוציאה קופסת סיגריות, מציעה אחת לגורדוויל, מדליקה לעצמה ולו, ולוקחת שאיפה עמוקה, עמוקה),
אה... רודולף, רודולף, רודולפוס, רודולפינוס. בן דודי גם כן שמו רודולף, הוא גדול ממך בשני ראשים, אבל הוא בן בקר.
רודי- אני שמח באמת שהוא בן בקר.
תיאה- מה? אתה שמח שהוא.... (מתחילה לגעות בצחוק)
רודי- אה... אינני יודע, אני שמח בודאי בשל דבר אחר. התבטאתי שלא כנכון. אני מתאר אותו לעצמי ארוך וכחוש בנעלי לקה מצוחצחות תמיד.
תיאה- יפה תיארת אותו, אך לא נעלי לכה, אלא נעליים חומות. הוא קורא לי דורתיאה ואומר בכובד ראש מגוחך 'אל תשכחי, את נצר לגזע עתיק, האבות היו מנוסעי הצלב, עלייך להיזהר. בעיקר מפני היהודים... וינה העיר נתייהדה מקצה לקצה, שוב אין מבחינים בין דם לדם, הם מרעילים את האוויר, אלמלא הם לא היינו מפסידים במלחמה'. ובעצמו הוא הרי כרוך אחרי יהודייה קטנה שמבלבלת את דעתו.
רודי- ואת מציתת לו גבירתי, שומרת על טוהר הגזע?
תיאה- (פורצת בצחוק קולני, קשה ומופקר) אמור לי פשוט תיאה, כך נכון יותר....
רודי- עבורי כל המתרחש בין יהודים ונוצרים, היה לו פעם קסם מושך ומבעית כאחד. הורי אמנם לא היו אדוקים, ואף על פי כן מעולם לא התיידדו עם נוצרים. הללו גירו אותי מאוד בזרותם, בנעוריי הייתי מסתובב בקרבת הכנסייה, נפעם, ממתין למשהו.... אז ידעתי כבר על האינקוויזיציה, על רדיפות היהודים וגזירת השמד, והייתי מפחד תמיד, שמא יחטפוני לפתע ויכניסוני פנימה ויכפו על לעשות דבר מה נורא. אף על פי כן נשארתי בקרבת הכנסייה.
תיאה- ולא נכנסת אף פעם?
רודי- בנעוריי לא נכנסתי,
תיאה- אילו היית נכנס פעם, היה מסתלק מייד כל הקסם.

רודי- מובן אחר ביקרתי בכנסיות רבות.
(שניהם משתתקים. רודי נראה מחפש משהו. ניגש לשולחן מלצר עם שתי כוסיות קוניאק. רודי לוגם מהקוניאק בשלוק אחד, ומניח ידו בחטף על ידה של תיאה שאינה מתנגדת. הוא חופן את ידה).
תיאה- מחר, יום שבת, אני פנויה לגמרי מהעבודה, ויכולה לאחר הערב קצת יותר.
רודי- זה טוב, זה מצויין!
התדעי גבירתי, אני חש שאנו שנינו... זוג טוב.
תיאה- (בצחקוק קל) אפשר... אין לי כנגד זה ולא כלום. יכולה אני לומר לך בגלוי: אתה נראה לי. (צוחקת בקול) אינני חובבת הקדמות ארוכות. תשא אותי לאישה, לא כן רודולפוס?
רודי- (פאוזת הפתעה) ודאי, ודאי. (פאוזה) אני מוכן, אין שום מניעה!... (פאוזה) אבל מה יאמרו על כך בני משפחתך? יהודי אני וחוששני שלא יתנו הסכמתם.
תיאה- (בלגלוג) בני משפחתי? מי? רודולף בן דודי? בן הבקר? אני רגילה לעשות כטוב בעיני. אגב, אבי, איש נחמד מאוד. תכיר אותו ותראה. אתה תמצא חן בעיניו, אני יודעת. אם כן הדבר מוסכם. אין צורך להשהות את הדבר ללא נחיצות יתרה. רוצה אני בנישואים אמיתיים כדת וכדין, לצורך זה אהיה מוכרחה לעבור ליהדות.
רודי- ככל שהדבר נוגע לי, אינך מוכרחה, ואין זה דבר קל להתגייר.
תיאה- אין ברצוני להשהות את החתונה ללא נחיצות יתרה, אעשה את הצעדים הדרושים לכך שאבוא בדת ישראל ללא עיכוב מיותר. (רודי מחבק את תיאה בשמחה.
תיאה- עכשיו נחגוג את ליל החתונה שלנו, ארוסי הקטן....

סצנה 5

(אור עולה בחדרו של רודי. תיאה מרגישה בנח. רודי עומד קפוא במרכז החדר לבוש מעיל ומגבעת בידיו. תיאה בודקת את מצעי המיטה, מסירה את מגבעתה ופורמת את השיער. מתיישבת על המיטה וחולצת נעליים. רודי חובש את המגבעת לראשו כעומד ללכת, ומסירה שוב).

תיאה- רודולפוס.

(רודי מתיישב לידה על המיטה. היא נועצת בו עיניים ובבת אחת תוקעת את שיניה במפרקתו כחיה. רודי גונח גניחה של כאב ועונג. היא נעמדת ומצווה)

תיאה- התפשט רודי!

(תיאה מתפשטת תוך כדי, תופסת ברודי, מניפה אותו באוויר וזורקת אותו על המיטה. הם מתחילים להתעלס. ברקע של ההתרחשות במיטה מתחיל .V.O)

מספר- מיום שגורדוויל הכיר את תיאה כבר עברו כשבועיים. עד יום חתונתם, לא נותרו אלא 10 ימים. התעודות הנחוצות כבר היו מונחות במשרד הנישואים של הקהילה, והברונית הלכה מידי ערב, לאחר גמר העבודה, אל הרב, שיחנכה בדת ישראל. זה העניין היה בעיניה כמין ספורט ואחרי כל שיעור היתה מתגנדרת בידיעותיה, לא בלי קורטוב של לגלוג. מלבד לוטי בודנהיים כבר הכירו את תיאה רב חבריו של גורדוויל. ד"ר אסטל שהתיימר ל'מבין' מצא את הברונית 'סופרב', כפי שאהב להתבטא בלשון צרפת. לוטי בודנהיים כששמעה את החדשה על דבר חתונתו הקרובה של גורדוויל אחזה אותה עוויית של צחוק.

(תוך כדי הטקסט תיאה מציתה סגריה עם פומית ארוכה. רודי בוהה. בסוף הטקסט אור יורד ונדלק על בית הקפה)

סצנה 6

(בית הקפה. יום. ד"ר אסטל, אולריך ולוטי)

לוטי- (צוחקת צחוק פראי והיסטרי) לא... כמה זה מגוחך... דבר מגוחך כזה לא שמעתי מימי. (ממשיכה לצחוק) גורדווייל הקטן הולך לשאת ברונית! והיא גדולה וצהובה אתם אומרים! חחחח. ברון קטן! עוד עתיד הוא לעשות בנו פוגרום... חחח

ד"ר אסטל- מה יש כאן לצחוק לוטי? אין אני רואה שום טעם לכך.

לוטי- אינך רואה את המגוחך שבדבר? (משתתקת. פניה נופלות. שואלת בכובד ראש). באמת עומד הוא לשאת אישה בקרוב?

ד"ר אסטל- הנה, התענייני בעצמך. הזוג הטרי מגיע.

(אולריך מנופף לשלום. נכנסים תיאה ורודי).

אולריך- הברונית תיאה פון טאקו. לוטי בודנהיים.

לוטי- (בנשימה אחת) שמעתי כבר הרבה אודותייך גבירתי הברונית ואני שמחה להכירך. ואתה גורדוויל בגדת כבר לגמרי בידידך הישנים, שוב אין אתה נראה כלל.

רודי- הייתי כמה פעמים ולא מצאתיך. שמעתי שהיית קצת לא כשורה. הוטב כבר?

לוטי- בודאי, מוכרח היה ואלא מה? שאמתין עד שתמצא זמן לביקור חולים

תיאה- (בחיוך) במקצת תלוי האשם אף בי, שאני גוזלת מרודולפוס הרבה זמן. האין את מתרעמת עלי גברתי בשל כך?

לוטי- לא, לא גבירתי הברונית. חלילה. מכיוון שכך, הרי העניין אחר לגמרי. (לרודי) פניך נפלו מאוד. אפשר אתה חולה?

רודי- אני? אני בריא לגמרי, ממש כאתלט.

תיאה- אף אני איני מוצאת שפניו רעות.

לוטי- נו, הגברת הלא אינה מכירה אותו אלא ימים מועטים, אני סבורה....

תיאה- אבל כשהכרתיו לראשונה היו פניו רעות עוד יותר.

רודי- וכי איזה ערך לזה בכלל אם פני טובות או אם לאו. העיקר שאני מרגיש עצמי בריא ואיתן.

(תיאה מוציאה קופסת סיגריות ומציעה ללוטי. לוטי נוברת בקופסא ושואלת תוך כדי)

לוטי- המרבה את לעשן גבירתי הברונית?

תיאה- לא. 40-50 ליום.

לוטי- אם כן את עצבנית במדרגה הכי גבוהה

תיאה- הבטוחה את בכל חביבתי? הרי תרשי לי אינטימיות זו, אני מרגישה שבקרוב נהייה ידידות נאמנות. אין אני עצבנית, לגמרי לא, העישון הוא לי תענוג, ואיני רואה שום יסוד למנוע מעצמי שום הנאה כלשהי .... אבל אותן שהעישון מזיק לעצביהם בודאי שמוטב להן שינזרו.
אסטל- ובכן רבותי, נשתה דבר מה? הרי אין לכן גבירותי כלפי יין מלגה ולא כלום, כבד הוא ואם זה מתוק קצת כערב קיץ וינאי.
תיאה- בנוגע לי הרי אין אני זקוקה דווקא ליין מתוק, שותה אני בעונג אף יין שרוף. וככל שחריף יותר- יערב לי, אף מלגה אני אוהבת, הוא טוב, באמת.
(אסטל מזמין את היין, מגיעה מלצרית עם בקבוק וכוסות)
תיאה- תשתי חביבתי?
לוטי- אני גבירתי הברונית החביבה, איני אוהבת שום כוהל.... אומנם אני שותה קצת לפעמים, אבל רק כדי לא לפרוש מהציבור... מבלי למצוא בזה כל תענוג, בכלל השתייה אינה עניין לנשים...
אסטל- אמנם לא יפה שאשה שותה לשוכרה, אבל מעט שתייה, אין זה מזיק כלל ליופיין ואישיותן. אדרבא, זה רק מחיש את מחזור הדם ומוסיף לאשה נאה יופי וחיים. ליופייכן גבירותיי!.
תיאה- לחייך ד"ר! (כולם מרימים כוס).
אולריך- שימעו סיפור, לפני שנה עשיתי כמה ימים בברלין, מקום שחברי בלוך מתגורר בו. בבואי כתבתי לו וקבעתי איתו ראיון בבית קפה, עלי להקדים לכם שאדם זה איננו עני כלל, לאביו בנק בברלין, והוא קצב לבנו סכום חודשי הגון, בקיצור נזדמנתי עם בלוך ידידי ובילינו ביחד שעה. הוא לא הזמינני לביתו לפי שאין הוא חי בשלום עם אישתו....
(פייד של האור והסאונד של יושבי השולחן, האור מתחזק על לוטי ורודי).
לוטי- (לוחשת באוזנו) אין היא אוהבת אותך.... אין היא.... תראה, תיווכח בזה לבסוף... אישה מרגישה זאת תיכף... לב אין לה.... תראה אחר כך. לא כדאי, אתה תוכח שלא כדאי....
(אור חוזר על יושבי הקפה. החברים לשולחן צוחקים ואחרי משתררת שתיקה מביכה).
אסטל- למה נשתתקם כולכם.
לוטי- מאוחר צריך ללכת הביתה, אני עייפה.
תיאה- אנו שנינו הולכים להתענג אחר כך. הלא כן?
רודי- (מכנית) כן, כן.
תיאה- (תופסת את רודי בידו) הלא תבקריני חביבתי בביתנו מיום ה' הבא ואילך. את יודעת היכן, הלא כן... אבל בודאי עוד נתראה עד אז

בבית הקפה. אם יהיה לך פנאי, אשמח שתבואי לחתונה. ביום ה' הבא, בשלוש אחר הצהריים, הלא תבואי?
(תיאה לא ממתינה לתשובה. היא ורודי יוצאים מהקפה. החברים נשארים לעמוד, לוטי צוחקת ויוצאת, אסטל רץ אחריה. אולריך מתכוון לרוץ אחריהם, מתחרט, מתיישב מוציא סגריה ומשלם).
אור יורד.

סצנה 7

(חושך. סאונד של חתונה יהודית. נכנסים לבמה תיאה בשמלת כלה, שנושאת בזרועותיה את רודי, בחליפת חתן גדולה ממדותיו ומעט מרופטת. תיאה משליכה אותו על המיטה, פונה להוריד את שמלת הכלה מול המראה ומסמנת לו שיפרום לה את הרוכסן. רודי פותח את הרוכסן, מתחיל לנשק אותה בלהט ולחפון את שדיה בידיו. תיאה אדישה למגעו ומרוכזת בדמותה במראה)

תיאה- החלטתי לעשות לי ניתוח שפן, איני רוצה בשדיים גדולים כל כך. לא נראים לי.

רודי- (מופתע, מתבונן בה בתמיהה) למה חביבתי? הלא הם יפים כמו שהם, באמת יפים.

תיאה- כולך שפן. אינך מבין כלום. אם אני אומרת לך שהם גדולים- אני יודעת. הניתוח אינו קשה ואין בו כל סכנה, כבר דיברתי עם דר' בלום, הלא אתה מכיר אותו. ניתוח קל מאוד אמר, משחק ילדים.

רודי- אבל הלא אין לנו כסף לכך.

תיאה- אין צורך. בכל אופן לא תיכף, לד"ר בלום הרי יש סנטוריום, ידידי הוא, ויעשה בחינם. ואם גם צריך יהיה לשלם, הרי לאחר זמן, כשיהיה פעם כסף.

רודי- אבל אני כל כך מחבב את שדייך, הם יפים כל כך (מנסה לעוררה שוב)

תיאה- חדל שפן. (תוך ביטול בידה) המועד כבר נקבע. אעשה את הניתוח בסוף השבוע. כדאי שתדע רודי, שהנישואין לא יביאו שינוי כמלוא הנימה בצורת חיי, בת חורין אני, עכשיו כקודם לעשות כישר בעיני.

(רודי פורש לשולחן, מצית מקטרת, בעוד שתיאה רוחצת עצמה ומתקינה עצמה לשינה. ברקע נשמע הטקסט)

מספר- והיא עשתה כישר בעיניה, את שעות הפנאי בערבים אחר העבודה ובימי החופש היתה מבלה על פי רב לא עם גורדוויל, כי אם במקומות ובמסיבות בלתי ידועים לו. הוא לא ידע צאתה ובואה, ואם נדמה לו הדבר בתחילה תמוה קצת, שלא בהתאם עם חי נישואין, כפי שתארם לעצמו, הרי הסכין לכך מעט, מעט.

"האישה הזאת שם" הרהר במעורפל "היא אפוא אשתי. אשתי, אשתי" תוך כדי הרהור זה חש לפתע מכאוב

נמרץ במקום הלב, כאילו נעצו לשם איזה עצם חד, ובטרם יוכל להגן על עצמו ראה לפתע כמה ממכריו, ואף אחרים שלא הכיר, המון רב של גברים מתקרבים בזה אחר זה אל תיאה, אל אשתו תיאה השוכבת עירומה והיא מחייכת לעומתם, מרמזת להם על שדיה, מושיטה זרועותיה לקראתם... גורדוויל לא יכול לשאת את המחזה הזה, אבל מוכרח היה להביט, לראות הכל, וזה המחזה גרם לו, ביחד עם המכאוב הנורא, העצום לבלי הכיל אף מין עונג משונה, לא ישוער...

(תיאה שכובה על המיטה, מוכנה לשינה. המקטרת נופלת מידיו של רודי ומעירה אותו מההזיה, הוא קם, נשכב למרגלותיה של תיאה, מתחיל לנשק את שוקיה ולבכות)

תיאה- מה זה היה לך שפן?

רודי- אילו היה כל זה אחרת, רק מעט אחרת, אז הכל היה יפה להפליא.

תיאה- מה אתה מלמל כאן שפן.

(תיאה תופסת את ראשו של רודי ומכניסה אותו בין רגליה. חושך).

סצנה 8

חדרם של רודי ותיאה. רודי יושב מול מכונת הכתיבה וכותב. ברקע קולות נשים מיוסרות בוכות וצוחקות.

רודי- דלת בית החולים לחולי נפש נפתחה. "ימתין כאן!" פקדה האחות, אלפרד נשאר עומד ליד חדר הביקורים. "פראו פרנצי מיטלדורפר, ביקור התלבשי".

פרנצי נכנסת, לבושה ברישול, גרב אחת רופפת. נראית פרועה ומוזנחת.

פרנצי- נו, ועכשיו אתה רואה, יכול אתה להושיעני?

אלפרד- קיבלתי מברק מאימך ובאתי מיד. היא דואגת מאוד.

פרנצי- איש בכל העולם אינו רוצה להושיע לי. אף אמא עצמי ובשרי. ראה נא מה רעים פני, כמה עלי לסבול, ואין איש בכל העולם רוצה להושיעני.

אלפרד - בואי, נצא אל הגן, האוויר הרענן עשוי להחזיר מעט סומק ללחייך.

(אולריך לוקח אותה בידה, הם עוברים לספסל. שתיקה. מוציא תפוז. מקלף אותו ונותן לה את הפלחים. פרנצי מתחילה לבכות)

אלפרד - אכלי, זה ישיב מעט את נפשך.

פרנצי- איך אוכל לאכול שאני רוצה הביתה ואין איש בכל העולם חפץ לעזור לי. קיוויתי שאתה תרצה, כשם שעזרת לי אז. עכשיו אני רואה שגם אתה מקשיח לבך כאבן. הן מכות אותי ושורטות אותי, לא האחיות, אל תחשוב חלילה שלהן התכוונתי, האחיות אסור להן להכות, אף שהן רוצות, אין אני אומרת לך שהאחיות מכות, אבל הנשים מכות אותי ותולשות שערי, נשים רעות הן כאן, חולות אנושות, מטורפות באמת, צועקות וצווחות תמיד ואינן נותנות מנוח, מוכרחים תמיד לקשור אותן למיטה, או לכלוא בתא הריק. (נותן לה תפוז והיא בולעת אותו בלי דעת) וכל כך למה? שטות כזו, הייתי יכולה לסטור על פני בשביל זה, לסטור על פני הייתי יכולה, שטות נוראה כזאת, הן לא תאמין שאין אני יודעת זאת, וכי מי אינו יודע שאסור לצאת עירומה אל הרחוב, תינוק בעריסה יודע, אלא שזה נשתכח אז מליבי לגמרי, לא שמתי כלל לב לכך... קלות דעת כזו... לסטור על פני הייתי יכולה. רציתי רק לראות אם גשם יורד ולשוב תיכף, קמתי ויצאתי... ושכחתי, לגמרי, שאני עירומה ושאסור לצאת כך לרחוב. (מתרוממת ומסתובבת עם פניה ממנו, מתחילה לשנן,

עם תנועת יד באצבע זקופה), אל תצאי עירומה אל הרחוב!, אל תצאי ערומה אל הרחוב, אל תצאי עירומה אל הרחוב!.
אלפרד - (בגמגום ותופס את ידה) בואי, צריך תיכף... עוד מעט והשעה עברה. אנו עוד רוצים לשוחח קצת זה עם זו. (מוביל אותה בחזרה, היא מרשה לו ומחייכת). עלייך להדק גרב אחת שנשמטה.
פרנצי- אה... הגרב, מפני החיפזון... לא הספקתי להדקה, גם המהדקים אבדו לי, נגנבו. כל מה שהינך מניח כאן מידך נגנב ברגע. (מתכופפת ומושכת עד למעלה. רודי מושיט לה עוד תפוז, היא דוחה אותו בידה)
פרנצי- אוכל אחרי כן. אמור לי, מה יהא, הן עיניך הרואות כיצד זה כאן. שמע את הצווחות והיללות שם. אמור בעצמך אם אפשר להתקיים כאן. האדם הכי בריא, כשישיבוהו כאן, מוכרח לצאת מדעתו. אני ערבה לך ואין כל פלא, יומם ולילה רק צעקות ויללות. ומה יהיה? מה יהיה אני שואלת אותך? אני מרגישה שדעתי נטרפת עלי והולכת. אם ישאירוני כאן סופי לצאת מדעתי, אין איש שיוכל לשאת זאת, זה עשרה שבועות, עשרה שבועות, עשרה שבועות, עשרה שבועות (היא בוכה, הוא מושיט לה תפוז בחוסר אונים)
נכנסת פישר בלי לדפוק בדלת, אלפרד ופרנצי נעלמים.
פישר- מר גורדוויל, האם רוצה אתה ספל קפה?, בזה הרגע בשלתי קפה חדש, ויש גם בשבילו ספל. הקפה שלי טוב הוא, מר גורדוייל יודע, בעלי המנוח החביב מאוד, היה אוהב אותו מאוד.
רודי- לא תודה
פישר- לא? אין הוא רוצה? חבל באמת, קפה טוב שכזה... אמש לא חזרה הגברת הצעירה. נסעה מחוץ לעיר?
רודי- התאשפזה בסנטוריום של דר' בלום.
פישר- אי אי אי אי, מה לה? חולה?
רודי- עוברת ניתוח קל
פישר- ומתי תשוב הביתה?
רודי- בעוד שבוע או עשרה ימים, אני סבור.
פישר- ניתוח! זהו היותר גרוע בעולם. חושבת אני שהייתי מתה מפחד אילו אמרו לי לעשות ניתוח. כלום אפשר לסמוך על רופא? הרי אין הוא אלא אדם, הרופא. על פי רוב הם טועים וחותכים במקום אחר, במקום בריא לחלוטין. כבר סיפרו לי כמה מקרים כאלה. פעמים שהם גם עושים זאת במתכוון, מרוע לב.
רודי- לא זה מוגזם קצת. בוודאי שאפשר לפעמים לטעות, שטבעו של אדם בכך, אבל בכוונה תחילה אינם מזיקים.

פישר- מה איכפת להם? משחק הוא להם, כלום הם חשים את הכאב. והגיברת הצעירה עוד שמה שדיה בידיים זרות לחינם. מה צורך לה? אי אי אי אי. אני מתחלחלת רק מעצם המחשבה.
רודי- האפשר לפראו פישר שתלווה לי שילינג אחד?
פישר- אני מבינה אדון גורדוויל, אני מבינה. אדם הגון כמותך, אבל סידל שלי סבורה, שמר גורדוויל עדיין לא סילק בעד החודש, וכבר עבר העשרים. לא שאני נושה חלילה.... אדרבא אם אין לו עכשיו אמתין לו בחפץ לב. אין כמותו אדם הגון. אין אני אלא מזכירה, כדי שלא יהיה הדבר נשכח. כי מר גורדוויל יש לו במוחו אף עניינים אחרים. לא יוכל לי להלוות את השילינג עד שלא יסלק חובו, אבל את הקפה אביא ברגע. עדיין חם הוא, עומד על הכירה, קפה טוב שכזה... אי אי אי...
(**פישר יוצאת, רודי חוזר לכתוב, אלפרד ופרנצי חוזרים)**
אלפרד - הרגעי יקירתי, הרגעי . איכלי, הנה תראי הכל יחזור למוטב, מהרה תלכי הביתה, בעוד כמה ימים, תראי. צריך רק שתהיי שקטה ואז ישלחך הרופא מעצמו הביתה, לכשיראה שאת שקטה ובריאה. צריך לאכול הכל ולהיות שקטה.
פרנצי- לא איני רוצה, איני יכולה, אף יום אחד לא! אף שעה!, איני יכולה להישאר כאן אף רגע אחד! דעתי נטרפת עלי פה! איני רוצה להשתגע, איני רוצה!, אתם כולכם, אתם, מתחייבים! מתחייבים בנפשי! כפי שהבאתם אותי הנה! אני מוכרחה לשוב תיכף ומייד הביתה, אם לא עכשיו, יהא מאוחר! כי סופי לחלות פה ואז לא אצא לעולם, כולם עזבוני ואין איש דואג לי, וגם אתה אינך רוצה להושיע לי. ואני קיוויתי שאתה תרצה. אמור לי, אל מי אפנה? אל מי? עתה אהיה מתביישת להראות פני בחוץ, הכל יראו עלי באצבע, כאילו רצחתי נפש, מעתה אין הצלה לי, הכל אבוד. והכל בשל שטות כזו, בשל שטות כזו. (פרנצי אוחזת בראשה)
אלפרד - הכואב הראש?
פרנצי- הראש כואב, תמיד הוא כואב, הכל כואב לי כאן.
עליך לדבר עם הד"ר אייכנדורף, הרופא הראשי של המוסד. תבקש אותו מאוד, הוא עושה הכל כשמבקשים אותו מאוד, חולה אחת נשתחררה גם כן לביתה לפני כמה ימים, והיא היתה באמת חלה קשה. הכל תלוי בו, בפון אייכנדורף. אבל בשם אלוהים, אל תאמר שאני שלחתיך, כי אז תקלקל הכל.
אלפרד- אנסה לעשות דבר מה, אעשה כל שביכולתי. אדבר עם הד"ר אייכנדורף.

פרנצי- (מבינה שאלפרד אינו עומד לבקר אצל הד"ר, וממשיכה כמתחננת על חייה) אני מתחננת לפניך, אני מפילה תחינתי לפניך כלפני אלוהים, חוסה נא, הצילני, לא אשכח לך זאת כל ימי חיי, הצילני נא כל עוד מועד. אני צעירה עדיין, אני חפצה חיים, איני רוצה לחלות פה ולהישאר פה לעולם, אני כורעת לפניך (יורדת על ברכיה), הצילני כל עוד מועד.

אלפרד- עכשיו הרגעי, הרגעי נא...

אלפרד מלטף את ראשה כמרגיע אותה, ותוך כדי מניח אצבעותיה על צווארה וחונק אותה. היא מפרכסת טיפה ומתה. חושך.

סצנה 9

(בוקר, חדרם של רודי ותיאה. הם מתעוררים)

תיאה- ובכן רודולפוס, לך שפות את הקפה וגלום לי סיגריטה (רודי מדליק לה סגריה, הולך להכין קפה. תיאה קמה מתיישבת ליד השולחן...). אני מתה מרעב. חמאה יש עוד?

רודי- לא.

תיאה- אז רד לקנות חמאה

רודי- החנות נעולה עכשיו, הלא את יודעת ביום ראשון...

תיאה- מה? החנות נעולה? מדוע לא הלכת קודם?. חמאה צריך שתיהיה, גם אם תוכרח לחפש בכל וינה! ברחוב פראטר ודאי עוד פתוחה חנות.

(רודי קם, לובש מעיל, ועומד לצאת, תיאה עוצרת אותו בפתח הדלת. תיאה קמה ומתלבשת תוך כדי).

תיאה- התדע שפן אני נוסעת להורי לסעודת צהריים, תירצה לבוא עימי?

רודי- לא

תיאה- היש לך מעט כסף?

רודי- לא. אין לי הלא כמה פרוטות, אפשר 20.

תיאה- והיכן כל הכסף שלך?

רודי- הרי את יודעת שאין לי. אתמול נתתי לך 3 שילינגים. זה הכל.

תיאה- אבל אני צריכה כסף. עליך לעשות דבר מה, הכנס אל מרת פישר אפשר תתן משהו.

רודי- אי אפשר לי, עדיין חייבים לה שכר דירה בעד החודש שעבר.

תיאה- אבל מה אעשה, אני צריכה, אני צריכה בכל זאת. ובבית גם כן אין כלום. ראיתי אתמול את אבא, אין להם כלום.

רודי- היא לא תיתן, אני יודע, לא תתן.... ראי יקירתי, הרי את יודעת, בכל ליבי הייתי עושה זאת, הלא את יודעת בעצמך.

תיאה- רודולפוס, הביטה! שמא תכנס אף על פי כן אל הזקנה, הרי אתה רואה שאני צריכה כל כך...

רודי- איני יכול חביבתי, איני יכול באמת. אחר הצהריים אלך העירה, אולי אשיג אצל מישהו.

תיאה- אני אומרת לך שאני צריכה עכשיו, עכשיו, כלום אינך מבין, אידיוט!

(תיאה סוטרת בחוזקה על לחיו של רודי ויוצאת בסערה. רודי עומד האמצע החדר המום, אח"כ ניגש למראה, מסתכל על עצמו, ניגש אל

הספה, משתטח עליה ובידיים רועדות מדליק את המקטרת. מעשן. האור משתנה כאילו עבר זמן. נשמעת דפיקה בדלת)
רודי- יבוא
(נכנסים ד"ר אסטל ולוטי. הם במצב רוח טוב.)
אסטל- הלו גורדוייל, כך מקבלים אורחים?
רודי- אה... האור, לא נתתי דעתי על כך... עניין משונה... חה, חה. אבל שבו ילדים, ודאי. רעיון נפלא היה זה להיכנס, רעיון נפלא, באמת..
לוטי- היכן תיאה?
רודי- הלכה להוריה. ואתם חביבי מה שלומכם? מתי חזרת מהחופשה לוטי? בילית שם בנעימים?
לוטי- כן לא רע, חזרתי לפני 4 ימים, ואצלך הכל כיושנו?
רודי- כן, הכל כמקודם. פנייך טובים בהחלט לוטי, אני שמח על כך מאוד, שמח מאוד. כיצד בילית שם את זמנך? אה... כן, שכחתי לגמרי, מה אתם אוהבים יותר ? תה או קפה?
לוטי- לא כלום, אל תטריח את עצמך, זה עתה שתינו למטה, בבית קפה.
אסטל- מכתב רשום יש לי עבורך מברלין, חתמתי בשימך. צפויה לך הפתעה נעימה, מצורף בו שטר של 50 מארק, העורך פיזר לך תהילה ותישבוחות וניבא לך גדולות. הסיפור כבר בדפוס ויופיע בגיליון הבא, שישלח אליך, כמובן, סמוך ליציאתו. זהו סיפור לא רע, כתוב כהוגן..והסוף מפתיע!, אין לומר כלום, קודם כל הסגנון, סגנון קלאסי, אצילי. ממש ברון מלידה, ממש גתה... (צוחק). ולמען השם גורדוויל, הזדרז, ושלח לו תכף ומייד דבר חדש. על מה אתה כותב עכשיו?
רודי- אה.. אין אני כותב כלום. אה.. ולהבא, שוב לא אתעסק בשום עבודה ספרותית.
אסטל- וכל כך למה?, איני יכול להאמין שברצינות אמרת כך, אי אפשר!, הן לא תמנע ממני את העונג הגדול הזה. יש לך בי גורדוייל קורא מובהק, קורא שמתייגע לעמוד על כל קוצה של יוד ואינו מאבד כלום. והרי דווקא קוראים כמותי אתה צריך...
רודי- אין לי שהות לעבודה, ואין ביכולתי להתרכז בעבודה.
לוטי- פניך אינם טובים ביותר, גורדוייל, מה איתך?
רודי- לא כלום, לא רעים יותר מהרגיל. אבל את נעשית יותר יפה, הרבה יותר יפה, ומגבעת חדשה יש לך גם כן שהולמת אותך יפה.
לוטי- נו גורדויל, כמדומני שאתה מתחיל חולק לי מחמאות לעת זקנתנו, זה קו חדש שלא הכרתיו לפני כן.

אסטל- תמיד יפה מאוד לוטי, מן המפורסמות.
(תיאה נכנסת כאילו כלום לא קרה, בידיה שתייה ואוכל)
תיאה- סופסוף באתם לבקר! יפה מאוד שבאתם, ברגע זה הרהרתי בכם ברחוב. ומפני מה לא כיבדת את האורחים בכוס קפה שפן? (מוציאה את היין). הבא את הכוסות שפן. (רודי מביא כוסות. תיאה מוזגת). מגבעת חדשה לך לוטי, בהירה קצת יותר מידי בשבילך, אני סבורה. יותר כהה היתה ודאי הולמת יותר,
לוטי- לא. ניסיתי יותר כהה ולא התאימה, אף הכל סבורים שזו נאה לי. דעת הגברים הרי מכריעה בנידון זה, אני סבורה.
תיאה- דעת הגברים?! וכי מה הם מבינים הגברים? הגברים הוכו בסנוורים.
אסטל- נא נא, אל תפריזי תיאה, יופיין של הנשים בשביל הגברים בלבד הוא. הייתי רוצה לראות כיצד תסתפקנה בלי גברים.
תיאה- נוכל להתקיים אף בלי גברים, אני מבטיחה לך.
אסטל- אפשר את בלבד כיוצאת מן הכלל, שאר הנשים אין דעתן כך...
רודי- גברים ונשים אילו לשם אילו נבראו, ואילו זקוקים לאילו וכך דרך העולם.
תיאה- ומה לוטי, אין בדעתך להשיא עצמך בקרוב?
לוטי- עלי להיוועץ תחילה עימך, אם כדאי הדבר, הרי את כבר ניסיון יש לך, חצי שנה...
תיאה- לי הרי אין ניסיון, אלא ביחס לשפן, ואין ללמוד ממנו על הכלל, אה.. או שמא את אומרת להינשא דווקא לו, לשפן, לזה בודאי לא איעצך, זה בטח לא כדאי.
אסטל- אף ממך תיאה אין ללמוד על הכלל, בשבילך לא כדאי ובשביל פלונית או אלמונית, אפשר שיהיה כדאי.
(שתיקה)
תיאה- הי ילדים, מה מקום למרה שחורה זו? מארק, שפן, מה אתכם גברים?.
(אסטל פוצח בשיר עממי, ותיאה מצטרפת אליו בקול גס)
תיאה- בוא ואנשק לך שפן (תיאה באה לנשקו, רודי נרתע כמגן על עצמו)
רודי- לא זאת, לא זאת, אין אנו עומדים עתה בזה. הלא כן ד"ר? הלא ידידי אתה, אני יודע, הגם שהינך ערמומי ונוכל ככל עורכי הדין, ואפילו קצת מטומטם. אל תהא מוחה, כך הוא!, אבל אני מחבב אותך אף על פי כן, זה למעלה מכל ספק.

אסטל- גורדויל ידידי, אתה מעניק לי שבחים ביד רחבה.
(רודי מקיף את כסאה של לוטי)
רודי- נו לוטי, את הנך נפש טהורה, נשתה לחיים, אנחנו שנינו. שתי לוטי, אין את רוצה לשתות עימי? זה מעליב. (תיאה כוררכת זרועותיה סביב אסטל ולוחשת לו משהו באוזן).
אסטל- אחר כך, אחר כך...
רודי- אתם סבורים שאני מבושם, הודו על כך, סבורים שאני שיכור או מטורף, אבל אין אני אלא עליז, עליז מאוד, ואם רוצה מי מכן לצאת במחול. (ניגש לתיאה ומזמין אותה) רוצה את?
תיאה- מה ? (צוחקת)
רודי- רק להיות עליזה, שאני אוהב אותך מאוד, את יודעת.
תיאה- אין אני נעצבת כלל שפן. עיניך רואות שאני עליזה.
רודי- טוב מאוד. ואין בליבך כלום עלי, והכל נשכח? חוושש הייתי שיש לך תרעומת עלי. אבל עכשיו טוב.
(רודי ותיאה רוקדים, עד שהיא מסלקת אותו מעליה בשל שכרותו, הוא פונה ללוטי וחוטף ממנה את הכוס)
לוטי- אל תרבה לשתות כל כך גורדוייל, מה אתה יצאת מדעתך?
(מוציאה את הכוס מידיו)
רודי- צמא אני, צמא. הניחי (חוטף את הבקבוק ומתחיל ללגום. אסטל עוקר מידיו את הבקבוק)
אסטל- בוש והכלם גורדוויל. לפי שעה שותים אצלנו מתוך כוסות ולא מתוך בקבוקים. (לוטי מתחילה לבכות. אסטל מתקרב אליה ומתחיל ללטפה) מה לך לוטרל, מי עשה לך רע? נו, נו לא צריך, באמת לא צריך, זה יעבור, תיכף יעבור.
לוטי- אין דבר, אין דבר, זה עצבים. עכשיו כבר רווח לי. זה יעבור.
רודי- הלילה ניתן לבני אדם לשמוח, מי שאינו שמח בלילה, אינו שמח ביום.
לוטי- בוא שב אצלי גורדוייל, אתה באמת יותר עליז מכולם.
תיאה- אסור לך לשתות חביבתי, זה מקלקל עצבייך, לא כל אדם מסוגל לכך. בוא איתי למטבח מארק, נתקין סעודה להפיג מעט מהיין.
(תיאה ואסטל יוצאים)
רודי- לאן הלכה תיאה?
לוטי- תיאה? אל תדאג לא תאבד לך המרגלית. אף על פי כן אתה כסיל לאין תקנה. כך הם כולם, במקום שממררים את חייהם, שם דווקא הם מדביקים עצמם ואין להזיזם.

הרביתי להרהר בך גורדויל, שם בהרים. גורל קשה ומיוחד לך. איני יודעת מדוע, אבל תמיד מהרגע הראשון להיכרותנו, הייתי מרגישה במהותך משהו אפלולי, בלתי נחקר, שאינו מורגש אף לך בעצמך. תמיד מתעורר בי יחד עם הרגשה זו אף רגש של פחד. לא פחד מפניך, כי אם עליך, הרי זה כאילו היית נתון בתוך סכנה תמידית גורדווייל.
רודי- הבלים לוטי. אין כל יסוד לדאגה. לזקן אשמאי שכמותי לא יקרה כלום.

סצנה 10

ביתו של רודי. רודי מביט במכונת המכונה בתסכול. נכנס אולריך בהפתעה.

אולריך- איזה יום זועף, מה? יום בשביל משוררים.

רודי- ראה מקרה, הרגע חלפת בראשי.

אולריך- יפה. כיצד מתנהלת העבודה? כבר זמן רב לא שוחחנו על זה... עבודה זו שנעשית בחדרי חדרים ומפיצה אורה מסוף עולם ועד סופו, כמאמר גתה הגדול.

רודי- אם היא נעשית בחדרי חדרים, הי לא ניתן להסיח על עשייתה בפומבי.

אולריך- בפומבי ודאי שלא, אני מסכים איתך שאין משיחים בה בפני סתם אדם מן השוק, אבל בפני, בפני ידידך, ודאי שאין לך להסתיר כלום. ועצה טובה? גם היא אין לזלזל בה, ומי יכול לייעץ לך ולהעיר לך כמוני?

רודי- אין אני זקוק כלל לעצות.

אולריך- זאת אומרת שהעבודה הולכת למישרין?

רודי- נעבור לעניין אחר, זה משעמם כבר.

אולריך- רצונך בסיגרטה? נשארה לי אחרונה.

(**אולריך מוציא סיגריה, נותן לרודי להציתה, ושניהם יושבים ומעשנים אותה).**

רודי- יודע אתה אולריך ידידי, אין אדם בכל העולם כולו שאוכל לדבר עימו מקרב לב ונפש כמו איתך. אנשים חכמים אינם צצים ככמהין, אחד שניים בדור ונגמר. חכמים כוונתי נבונים, נבונים כמוני וכמוך, וכאלה עדיין לא מצאתי, כי אנחנו כמעט תאומים, תאומים כמובן לרוח ולנפש, וזה הרי העיקר לגבי אנשים שכמותנו.

(תיאה נכנסת לבושה במעיל וכובע מתהלכת).

תיאה- וכי מה עשית בתנור? אין הוא מתחמם כלל, שים בו עינך מייד!.

רודי- מה את רוצה? הן זה בוער היטב, יותר טוב אי אפשר שיהיה בוער.

תיאה- מה לי בוער? חם צריך שיהיה!, תן דעתך שיהיה חם. הינך מחמם כבר רגליך כישיש, שמא להכין לך בקבוק מחמם?

רודי- לא היה מזיק כלל, הן קפואות כקרח. כבר הזדמן לך להרהר בעניין הכלב?

תיאה- אין במה להרהר. כבר אמרתי לך, לא ולא!

רודי- אם לא כלב, אז לפחות חתול. חתול הוא עניין טוב. עם חתול אין החדר ריק כל כך.

תיאה- יש בך כבר משאלות של בתולה זקנה.

רודי- לא.. חשבתי.. תינוקות אוהבים חיות בית.
(רודי מלטף את ביטנה של תיאה)
רודי- מה את מנחשת יקירתי? ילד או ילדה?
אולריך- אלו בשורות! אתם מצפים ליורש, מזל טוב!
תיאה- אין פה מזל טוב. אני יכולה להוציאו כשארצה... מי ימנע ממני?
רודי- לא תעשי זאת, אני יודע, זאת לא תעשה.
תיאה- מניין לך שלא?, בטוח אתה כל כך, דווקא יכולה אני להוציאו אם ארצה.
רודי- לא, לא אי אפשר הדבר. את משטה בי. אל תדברי הבלים יקירתי, למה כל דברי ההבל?
תיאה- אל תתרגש פעוטי, יתכן שאשאיר אותו, נראה. אולריך, למי לדעתך כדאי שיהיה דומה? לו או לי?
אולריך- היינו הך בעצם.
רודי- אם יהיה דומה לך, יהא אולי יותר חזק, וזה כמובן יותר טוב. ובאם לא, הלא טוב גם כך. אינני חולני וחלוש ביותר. למרות שאיני גבה קומה.
תיאה- גבה קומה אינך, בזה אין להאשים אותך, באמת.
מזג אוויר ממש של כלבים. לך שפן, שפוט את הקפה, חפצים אנו לשתות.
רודי- אין זה נכון שתהיי מרבה עכשיו בשתיית קפה שחור... זה לא טוב בשבילו...
תיאה- מה?! אין זה נוגע לך כלל, זהו ענייני שלי בלבד. מה מבין אתה בזה?! לך והבא את קפה, כמו שאומרים לך.
(רודי יוצא להביא הקפה)
תיאה- מה שלומך ידיד יקר?
אולריך- כרגיל. אין חדש. ושלומך?
תיאה- הכל כשורה.
תיאה- רודולפוס שלנו, חשקה נפשו בחתול. אוהב אתה חתולים? אני לא. חתול, תמיד יש בך הרושם שהוא עורב לך, רובץ הוא לכאורה ומנמנם, אבל אפשר שדווקא ברגע זה הוא מקשיב ושומע הכל, גם את מחשבותיך שבקרבך הוא שומע. פעמים כשאני לבדי בחדר עם חתול, תוקפני חשק להרגו, אין אני יכולה לסבול שיהיה מישהו עורב לי תמיד ומסתכל לתוכי. בני אדם אין רואים כלום, יכול להיות אתה להימצא בחברתם, ובא בשעה להיות עם עצמך. ביניהם יכול אתה לחשוב ככל העולה על דעתך, לא ירגישו בכך, מה שאין כן חיה, חתול או כלב.
אולריך- אתה מפריזה, אין הם יודעים כלום.

(רודי נכנס)
תיאה- אחי פרדי חנק פעם חתול. לשכננו היה חתול שהיה לו הרגל לטייל בגן שלנו, כל פעם שיצאנו אל הגן היה מטייל שם בנחת כבתוך שלו. זאת היתה חוצפה שהחלה מרגיזה אותו, לפי שחתול צריך להיות פחדן וברח מפניך והלה לא היה מפחד כלל. יום אחד החליט לשים סוף לדבר. ראיתיו נכנס אל הגן, עומד תחת עץ האגס הגדול וממתין. החתול החל מתקרב, פרדי לא זז ממקומו, ניגש סמוך סמוך,התכופף וליטף את גבו, החתול פלט נעימת הנאה ועמד להתחכך ברגליו. פרדי נטל אותו אל חיכו, ליטף אותו עוד פעם ועוד פעם והסתכל אגב כך בעיניו. מתוך ליטוף נתקרבו אצבעותיו אל צווארו של החתול, ולפתע פתאום הידק אצבעותיו עליו. החתול פלט יללה קצרה, קטועה, ונשתתק. פרפר ברגליו ובגופו, רצה להשיג את פניו, אבל פרדי החזיק אותו במרחק. ולחץ יותר ויותר, עיני החתול נעשו עגולות מאוד, בולטות, ולבסוף חדל מלפרכס. לשון צרה ארוכה, כסרט ורוד, היתה משורבבת מפיו. נדמה לי שהוא זע לאט לאט, אך פרדי הוסיף ללחוץ. לבסוף השליך אותו בבחילה הצידה. בקול עמום נפל על העשב ונשאר מוטל כשרגליו פשוטות. עכשיו היה צריך להחביאו, אלא שפרדי חש בחילה לנגוע בו, לא היתה לי ברירה. תפסתיו בקצה זנבו וגררתי אותו לשיח התותים הסמוך לגדר והסתרתי אותו שם. בערב הוצאנו אותו והשלכנו אותו אל הנחל.
(פאוזה)
אולריך- (אחר שתיקה) עניין משונה...ולא נעים.
רודי- לא נעים מאוד.
תיאה- ורייזי, אמור, מה מעשיה?
אולריך- לא ראיתי אותה.
תיאה- מה כבר תם ונשלם ביניכם?
אולריך- כמעט.
תיאה- ידעתי שזה עניין חולף. נערה חביבה היא רייזי, אלא שאין היא מבינה כיצד להחזיק גבר. חסרה היא אינטליגנטיות. ובמי נתת עינייך עכשיו?
אולריך- זאת לא אגלה לך. סוד.
תיאה- ערמומי אתה... (מדגדגת אותו). רוצה לגרות סקרנותי. צהבהבה?
אולריך- לא אומר לעת עתה. אולי בפעם אחרת.
תיאה- לך שפן, מזוג לנו מעט קוניאק.
(רודי יוצא, תיאה צוחקת. אור יורד.)

(נשמע אורלוגין על החושך)

סצנה 11

(תיאה ישנה במיטה, רודי יושב במיטה ובוהה, בסאונד שעון מתקתק. רודי קם מהמיטה ועובר אל שולחן הכתיבה. אלפרד ופרנצי מגיחים אל הבמה).

אלפרד- (מופיע מתחת למיטה)מחר יום חופש, אפשר אפוא לישון כמה שרוצים, אם רק יניחו...

רודי- וכי מי לא יניח?

פרנצי - לא יניחו, הרי אתה בחור חכם, כלום צריך לפרש לך בשמות, אתה יודע היטב מי.

רודי- הבלים, מה את מדברת שטויות, הרי את יודעת שאני עושה הכל מרצוני בלי שום כפייה.

פרנצי - אין זה בדיוק כך, יש מקום לערער.

רודי- רק לא עקיפין ולא רמזים. את יודעת שאין אני אוהב זאת, רק הכל בגלוי.

פרנצי- כלום נח לך יותר לכנות את הדברים בשמם הנכון... הפחד.

רודי- איזה פחד?! אין שום פחד, המושג פחד שלא במקומו הוא כאן

אלפרד - למה אתה מתרגש כל כך אם בטוח אתה שהכל כשורה...

רודי- די, איני רוצה יותר, מוטב לי לעשן עכשיו מקטרת.

אלפרד - (נותן לו מקטרת), מקטרת לא תסתיר את הפחד.

רודי- חמור, אידיוט, כבר אמרתי שאין ברצוני לשמוע מילה זו! פחד, פחד, בפני מי פחד? אתה יודע שאינני פחדן.

אלפרד - דווקא מפני שאין אתה פחדן מתמיה אותי הדבר, על אחת כמה וכמה, שתהה אישה...

פרנצי - (מדליקה גפרור), הדלק לך תחילה את המקטרת

אלפרד- מקטרת היא עינין נעים, אבל כשהיא הדבר היחידי שיש לו לאדם בעולמו הרי זה מעט... כמדומני...

רודי- כיצד הדבר היחידי? יש ילד.... ויש תיאה.. ויש...

פרנצי - המתן רגע... ילד אמרת? כלום בא כבר הילד לעולם? חוצמיזה אם באמת יעלה על דעתה של תיאה להוציאו, כלשונה? מי יעכב בעדה, שמא אתה?

רודי- לא תוציא!, אין היא רעת לב, רוצה היא בו כמוני.

פרנצי - ואם יעלה על דעתה שההריון והלידה מזיקים ליופי, כלום תיהיה משגיחה בך ובמחמאות שלך?

רודי- הניחו לי, על תענו אותי כל כך. אני עייף עד מוות.

אלפרד- על כל פנים יש להביא אפשרות זו בחשבון... אישה שכמותה...

רודי- (צועק) מה אישה שכמותה? אתה באמת אידיוט לאין תקנה, אין היא גרועה מכל הנשים.
אלפרד- סבור אתה? למשל לוטי שלנו, או כל אישה שתיקח, כלום דומה היא בדיוק לתיאה?,
רודי- אני מודה שהיא שונה מהן, ומאותו טעם עצמו אני אוהב אותה.
(רודי חוזר למיטה. מכסה את ראשו בשמיכה, חושך).

סצנה 12

(רודי ועגלת תינוק,מטפל בתינוק שבוכה, מנענע את עגלה).

מספר- תיאה ילדה לפני זמנה לשבעה ירחים, בן תכול עיניים עם חוטם סולד. הבן שמו היה מרטין, מרטין גורדוויל. גורדוויל האב היה מבקר אותם יום, יום אחר הצהרים. עם התינוק החלה בשבילו תקופת חיים חדשה, כאן היה הגבול. עכשיו היה התינוק עיקר וכל השאר הוסח קצת הצידה ותיאה אף היא נעשתה תפל. כשעלו על דעתו כל העניינים המציקים בקשר עימה, יכול עכשיו לסלקם ביתר קלות. אפילו אותו מכתב אנונימי שקיבל אתמול בבוקר והסעיר אותו כל היום. וכי מה ערך יש לדבריו של איזה מחרחר ריב? אדם הגון אינו שולח מכתבים בעילום שם, ומניין יודע פלוני שעורך הדין אוסטוולד הוא האב? אם נכון הדבר שבגדה בו, הרי לא רק איתו, אלא עם כמה וכמה, ומניין לפלוני הוודאות שדווקא הוא האב? .

רודי- פוי, בושה וכלימה, בחור גדול שכמוך שיהיה מתייפח כאישה בכיינית?, מהרה תבוא אמא ותתן לך סעודת ערבית, תראה!. (מרטין מפסיק לבכות לרגע ומייד חוזר לבכי. רודי מתחיל להרקיד את מרטין).

לא ידעתי שאתה שוטה כזה, הן ידוע לך היטב שאבא שהות אין לו כעת, צריך למשל לכבס בשבילך אדוני הנכבד, אבא עמוס, הרבה עבודות, הכל לטובתך ולהנאתך הפרטית. חשבתי אותך לחכם יותר, אם אינך פוסק מיד אתה חוזר לעגלה, עקשנים איני אוהב!.

תיאה – (פתחה את הדלת ונכנסה, בלי שרודי שם לב) למה הוא צועק כל כך?

רודי- ודאי רעב הוא. הניקי אותו.

תיאה- הוא בוכה מפני שאינך יודע כיצד להתהלך עימו!, ימתין קצת, לא יגווע ברעב, תשתיק אותו! איני יכולה לשאת את הצעקות!

רודי- הן את רואה, זה ללא הועיל, צריך שתניקי אותו וייגע.

(תיאה פושטת את המעיל והמגבעת, מתיישבת על כסא, בעצלתיים מוציאה סיגריה ופותחת את שמלתה)

תיאה- תן אותו!

רודי- רואה את, רעב היה המסכן!. נכון יותר שתוציאי עכשיו את הסיגרטה, העשן אוכל את עיניו.

תיאה- מה?! כלום מה זה נוגע לך?
רודי- הרי יכולה את לעשן אחר כך כרצונך. תני חביבתי, התאפקי כמה רגעים, היי טובה..
תיאה- (הודפת אותו) אין זה עסקך!
רודי- אבל זה מזיק לתינוק!, ולמה תזיקי לו?
תיאה- מה אתה מתעניין בו כל כך? אמרתי לך אלף פעמים, התינוק אינו אלא שלי, שלי ושל... על כל פנים אתה אין לך חלק בו.
רודי- אין זה מעניין, תינוק הוא תינוק, ולו גם היה זר בהחלט, גם אז לא היית רשאית לכלות עיניו בעשן, אכזריות מיותרת לגמרי.
תיאה- די! אין ברצוני לשמוע יותר אף מילה, עלי ללכת תיכף. מוזמנת אני לסינמה.
מספר- רגע אחד נתבלטה בו תשוקה לעקור מידיה את הילד ושוב לא ייתן לה לנגוע בו ויהי מה, את ילדו לא יפקיר לקפריזות שלה. ברגע זה שנא את אישתו אך היה רפה אונים לעומתה. עכשיו- ניחם את עצמו, עודנו זקוק לה, אבל לכשיגמל הילד, יפקיעו לגמרי מרשותה. לא יועיל כלום.
(תיאה מוסרת את התינוק לרודי, הוא מניח אותו התינוק בעגלה ומנדנד את העגלה. תיאה יוצאת ומיד נכנסת לוטי ומפתיע את רודי).
רודי- אה!
לוטי- אני מפריעה כמדומה.. בחרתי לי שעה לא נאותה?
רודי- אה.. לא, לגמרי לא, עד רבה. תסלחי לוטי שאני כל כך... כבר סיימתי... ותכף אוציא מכאן כל זה, אבל שבי פה על הספה. שמחה גדולה היא לי באמת שבאת, כהרף עין אני פנוי. תסלחי על אי הסדר, ביום אין פנאי ועכשיו כשהתינוק ישן...
לוטי- וכל זה עושה אתה?
רודי- כן. מפני מה לא?
לוטי- חשבתי שעבודה כגון זו הולמת אישה יותר מגבר.
רודי- משפטים קדומים, לוטי, בימינו אין התחומים מסוימים כל כך. נודע לי שחזרת כבר לפני שישה ימים. רציתי בכל ליבי לראותך, אבל אי אפשר לעזוב את התינוק לבדו.
לוטי- ותיאה? עסוקה אף בערבים בלשכה שלה?.
רודי- אחרי עבודה של יום תמים אי אפשר לדרוש ממנה שתיהיה יושבת בבית ומשגיחה על התינוק.
לוטי- כן, ודאי, אי אפשר לדרוש ממנה מסירות נפש שכזו.

רודי- מה איתך חביבתי, שבת לאיתנך שם בטירול?
לוטי- הרי לא הייתי כלל חולה גם קודם לכן.
רודי- ודאי, ודאי. אבל העצבים היו קצת מרוגזים.
לוטי- אין עצבי מרוגזים כל עיקר! לא היו ואינם מרוגזים, לא היו ואינם מרוגזים! מוטב לך לדאוג לעצביך אתה!
רודי- נו, וד"ר אסטל? היינו, אמרת שתינשאי לו בסתיו...
לוטי- אנשא לו כשיהיה לי חשק לכך! אפשר גם שלא אנשא לו לעולם. אין לך דאגות אחרות?
רודי- אין זה אלא מפני שאני מבקש לראותך מאושרת (תופס את ידה) אין את יודעת כמה את יקרה לי וכמה אני מבקש טובתך.
לוטי- (מושכת ידה וקמה, ומייד מתיישבת חזרה) והאושר הוא בזה להיות לאישה לד"ר אסטל?
רודי- איני יודע אם כאן האושר בשבילך, איני מכיר רגשותייך. סופסוף גלום אושרו של אדם בו גופו ואינו בא מן החוץ.
לוטי- וכלום מי הגיד לך כי איני מאושרת גם כעת. ידידי, רואה אתה קיסם מרחוק, וקורה שבין עיניך אינך רואה.
רודי- איני מבין, מה רצונך לומר?
לוטי- בפירושים אין כל צורך, כך הוא הדבר.
(התינוק מתחיל לבכות, רודי קם לנענע את העגלה, לוטי בעקבותיו. שניהם עומדים מעל העגלה)
רודי- איני יודע מה לו, הוא ישן כל היום ואינו מתעורר אלא בלילה.
לוטי- תיאה מניקה אותו?
רודי- ודאי אלא מה?
לוטי- הייתי סבורה שאתה... ח-ח-ח, מאחר שאתה עושה גם כל השאר.
רודי- התרגלתי לטפל בו בעצמי ואין זה מפריעני כלל. בערב אפשר לי לעבוד כאוות נפשי. תענוג מיוחד הוא לעבוד בשעה שמרטין מתנמנם שם, שלוות הנפש כאילו מתגברת על ידי כך.
לוטי- התדע, אדם כמוך יכול להביא לידי ייאוש גמור, איני יודעת אם כסיל אתה באמת, או רק מתחפש לכסיל.
רודי- כיצד זה? בשל מה זכיתי לשבח הזה?
לוטי- הרי כל זה עשוי להעביר את האדם על דעתו, להיות אדם משלה עצמו להאמין שהכל כתיקונו, בשעה שאף שערה קטנה אינה כתיקונה. תינוק יכול לראות זאת, עיוור יכול לראות זאת. בטוחה אני שעוד תעמוד פעם על טעותך, אלא שאז כבר יהא מאוחר. אני אלך כעת.

רודי- צר לי מאוד שאיני יכול ללוותך, אי אפשר לעזוב את התינוק, אילו היית ממתינה עוד מעט, תיאה עומדת לבוא בכל רגע...
לוטי- אין לי צורך בתיאה, שמור את תיאה שלך בשבילך עצמך, ואף בך אין לי כל צורך, שומע אתה? אפילו צל של צורך אין לי בך, שתדע זאת מהיום ואילך, ואיני רוצה כי תלווה אותי, איני רוצה! (יוצאת)
חושך.

סצנה 13

(לוטי פוגשת את תיאה ברחוב. לוטי נסערת)

תיאה- לוטי! איזו הפתעה! זה זמן רב שלא ראיתיך. את חיוורת מעט חביבתי. מפני מה אינך מבקרת אצלנו?

לוטי- הרי את עסוקה כל כך. ובחצות הלילה זה לא זמן נכון לביקורים.

תיאה- בחצות הלילה? אמת. אני עסוקה מאוד ועסקים לא פחותי ערך כלל חביבתי, אבל בכל זאת, לכבודך מוכנה אני להתפנות מכל העסקים. אם תקבעי זמן בואך אוותר למענך על כולם.... מלבד זה הרי מצוי רודולפוס בבית מידי ערב, וכי אין הוא שווה כלום.. אה?

לוטי- אדרבה, אני מוצאת שהוא שווה הרבה מאוד. שהוא מכריע אלף אחרים.

תיאה- נא נא, זה מוגזם. אני יכולה להאמין שאהבה מדברת מתוך גרונך. אבל את מפריזה יקירתי, כאן אני בקיעה קצת יותר. אני סבורה...

לוטי- (קוטעת אותה), עלייך להתבייש, כן, להתבייש לדבר כך על בעלך, אני מכירה אותו היטב, עוד בטרם הכרת את אותו, בושה וכלימה.

תיאה- מפני מה את מתרגשת כל כך יקירתי? עוד מעט ואחשוב באמת שאת נשרפת מאהבה אליו.

לוטי- ולו גם? אין זה ענייניך. אבל רק זה אומר לך: כל הגברים שאת מזדמנת עימם אינם שקולים כנגד ציפורן קטנה שלו, כנגד אבק הנעלים שלו.

תיאה- אל תתרגזי קטנה. מה מבינה את בגברים?

לוטי- כמותך איני רוצה להבין. אין אני זקוקה לכך. הגברים שלך אפס הם לי, אפס! צעירה אני ויפה למדי, איני צריכה לטעום מכל הבא ליד.

תיאה- את רודולפוס קטנה שלי לא תשיגי. לא משום שאני זקוקה לו, אבל את לא תשיגי אותו! אני מחזיקה בו היטב קטנה, לא ימלט מידי ואני עושה בו הכל, אפילו מכה אותו, ולעיתים תכופות!. רואה את? חובטת בו להנאתי הפרטית ולא ילך ממני. כל עוד לא אגרשנו לא ילך. הייתי יכולה גם לגרש אותו, אין הוא נחוץ לי כלל. אבל לא אעשה זאת. דווקא לא אעשה, ואת לא תשיגי אותו. אענה אותו עד מוות, עד מוות אומרת אני לך, משום שזה גורם לי עונג, ואף על פי כן לא ילך ממני מעצמו.

לוטי- נחש, חיה רעה. נשים שכמותך להצליף בהם צריך במגלב כלבים, לחבוש בבית הכלא, עוד תראי. סופך יהיה לא טוב. שמרי נפשך.

תיאה- הייתי רוצה לדעת אם איום הוא זה או נבואה, יפייה שלי. אולי תועילי בחסדך להסביר לי את הדבר.

(לוטי באה לסטור לתיאה. תיאה תופסת ידה. לוטי בורחת ותיאה נשארת לצחוק. חושך).

סצנה 14

(רודי בבית. תיאה נכנסת מבחוץ).

רודי- כמה טוב שחזרת כבר. נאלצתי למסור את מרטין לבית החולים. הרופא היה כאן וקבע כי מרטין חלה במחלת הקיבה. לא היה לי מוצא אחר, התינוק זקוק להשגחה וכאן בבית אין זה אפשרי.

תיאה- בודאי. כלום מי יוכל לטפל בו כאן, אין לו אלא להיות בבית החולים.

רודי- את יכולה לבקרו לפני הצהריים מ-10 עד 12 ואחר הצהרים מ-2 עד 6. תלכי לשם מחר להניק אותו.

תיאה- ואם לא אמלא פקודתך אדוני רב החסד?

רודי- אין זו פקודה. התינוק חולה מחלה אנושה והרשלנות הכי קלה מצידנו, עלולה לגרור תוצאות חמורות.

(תיאה מתחילה לצחוק)

רודי- איני מבין, צחוק זה למה? המצב אינו עשוי להצחיק כלל.

תיאה- וכי מאיין לך שאין טעם לצחוק? בוא הנה, קח סיגריטה, הינך מבדח אותי מאוד קטן שלי (כורכת ידה סביבו ודוחפת סגריה בין שפתיו. רודי יורק אותה בכח) מה שפן? אתה מסרב לקבל מידי סיגריטה? הן משובחות, קיבלתי אותן זה עתה מתנה.

רודי- אין אני מתאווה עכשיו לעשן. אעשן אחר כך.

תיאה- לא אחר כך, כי אם תיכף ומייד. אתה מואס בסיגריטה שלי חביבי? זמנים יפים הגיעו לנו... (צוחקת ומתחילה לחרמן אותו. רודי לא משתף פעולה) מה? כלום אינך רוצה כלל להיות חביב אלי?

רודי- אני... עכשיו... בפעם אחרת... אני עייף.

תיאה- כך? אין אתה אוהבני יותר.

רודי- כן... אבל... (לופת את צווארה בשתי ידיו, מנשק אותה בפרעות על כל חלקי גופה, מתפתח מאבק אירוטי/ אלים. רודי קובע/ מאיים). תלכי מחר לפני הצהריים להניקו?

תיאה- כבר אמרתי לך, שאל תתערב בענייינים שאינם נוגעים לך. אם יהיה לי חשק אלך, ואם לא – לא!. אילו ידעת למשל שהיום, רק לפני שעה, או פחות מכך הייתי עם אחר, רק שעה אחת לפניך.

רודי- איני מאמין.

תיאה- האומנם? אינך מאמין? ואותו גבר שהלכתי איתו אל הסינמה סבור אתה ודאי כי שיחקנו יחדיו בקוביות? יכולה אני לספר לך פרטים...

רודי- אין זו אמת. אין לי צורך לדעת.

תיאה- אידיוט!

(רודי נכנס לספה לישון. הוא נרדם ומתעורר כעבור רגע בבעטה. כל מי שנכנס להזיה לבוש כמו רודי).
פרנצי- והעגלה? מה יהיה עליה? הרי אי אפשר שתישאר בחדר אחר כך.
אולריך- אין אחר כך! אין שום אחר כך. העגלה בשביל התינוק היא, בשביל מרטין.
לוטי- מוטב להיות גלוי, וכי מה ערך יש לעגלה...
אולריך- העגלה נחוצה! אי אפשר לתינוק ללא עגלה.
פרנצי- כשיש תינוק... אבל כש...
אסטל- מחר יחזור מרטין הביתה, אין צורך בבית החולים. הרופא אינו מבין כלום, לחלוטין לא כלום. בבית לא יהיה חולה.
לוטי- התינוק חולה. אתה יודע היטב. ותינוק חולה הרי יכול גם...
אסטל- לחינם הוא בבית החולים, קיבה מקולקלת לילד...
פרנצי- דווקא לגבי תינוקות זו מחלה מסוכנת, רק אחוז קטן נשאר והשאר....
לוטי- אגב, על תיאה אין העניין עושה רושם כל עיקר, עולם כמנהגו נוהג, סינמה... מאהב....
אולריך- לא אמת, אין מאהב, מכר סתם...
לוטי- לא כך הוא, אבל נניח. חושב אתה שהיא תלך לבקר את מרטין לפני הצהריים?
אסטל- ודאי שתלך,
לוטי- אפשר. אבל אפילו אם תלך, זה יהיה מתוך קפריזה ולא מחמת חיבה יתרה. רעה היא, אכזרית, אין בה שום רגש אנושי. די ליפות ולפאר את הדבר השכם וערב. היא לא תצטער ביותר אחר כך...
מספר- שלושה ימים שכב התינוק בבית החולים וברביעי, כשבא גורדויל בבוקר לבקרו הודיעו לו כי מת בלילה. בשוויון רוח מבעית שמע גורדוייל את הבשורה. האחות הכניסה אותו לחדר לא גדול-חדר המתים. התינוק המת מוטל היה בארון בחיתוליו, גורדוויל ראה שהארון ארוך מידי בשביל התינוק ורווח הגון נשאר בין הדופן ובין רגליו של זה. אחר הצמיד שפתיו אל פני התינוק שהיו כתמתמים חלולים, זמן מה הסתכל כבוחן, פתאום הרגיש שגוויה קטנה זו זרה לו לחלוטין, מרטין היה אחר, חי, התינוק שלו. ואילו גוויה

נטולת חיים זו אין לו כל שייכות אליה. פתאום ארע דבר משונה, גורדוויל נתפרץ בצחוק, הוא צחק בחשאי, אבל ברור היה שהוא צוחק, הצחוק נפלט מאיליו בעל כורחו, בלי יכולת לכבשו.

(רודי יושב על על כסא בביתו צוחק כמטורף. פישר מופיעה)

פישר- אל אלוהים, וכי מראה פניך כיצד?. הלא חום גבוה לך. עליך לשכב במיטה אדון גורדוייל. הנה, שכב והנפש קצת. אעלה את הרגלים, אל תחשוש.

רודי- חם מאוד, לשתות, האזלו המים בכל העיר? אין איש נוטל לגימת מים.

(פישר יוצאת. אולריך נכנס בסערה)

אולריך- רודי, שמעתי ובאתי מיד.

רודי- מוכרח אני ללכת הביתה. התינוק יקיץ שם ויבכה. (רודי מנסה להתרומם ונופל שוב)

אולריך- אתה בבית. שכב במנוחה.

רודי- כן, עלי לנוח. הרביתי לטייל ואני עייף. רק רגע אנוח. רגע קט. אבל מעט מים, אני צמא.

(פישר חוזרת עם המים).

פישר- שתה. המים יטיבו איתך.

רודי- (רודי שותה, מתאושש מעט) צוננים המים.

אולריך- כמו שצריך, ראויים לשתייה. (אולריך מפשיטה אותו ,ומודד לו את החום במדחום, רודי גונח לפרקים).

פישר- (לאולריך) תינוק זה במזל רע נולד, חייו היו מרים כבא מיום היוולדו. אני יודעת מה שאני אומרת. תינוק כזה ב-99 מקרים ממאה, הרי הוא מת כבר לאחר ירחים מועטים. מבין אתה אדון אולריך? כשאין אם משגיחה, אי, אי, אי, אי, תינוק קטן. אישה צריכה להתעסק בו האין זאת? אל תחשוב זאת לעוון אדוני, אבל הלב נקרע ממש למראה הילד שאין אם דואגת לו, ואפילו חולה איננה. זה לא מובן לי. אם שאיננה חולה ואינה מתעסקת בתינוקה. יש איפה אמהות שונות בעולם.

אולריך- המדחום מראה 39.8,

(אולריך מטפל ברודי ורואה עליו עקיצות פרעושים) פשפשים, צריך לנקות.

פישר- האדון טועה, רק נדמה לו, אצלי אין פשפשים, זה עשר שנים אני גרה בבית זה, עשר שנים ולא ראיתי אף חצי פשפש. אצלי נקי תודה לאל. נקי מאוד.

אולריך- (מראה על רודי) ומה זה? וזה? וזה? נקיון הוא זה? מה?
פישר- (מתקרבת ומסתכלת בעיון על העקיצות). שוב נסחב לכאן פרעוש אחד, צריך לאוורר קצת את המצעים, זה מועיל מיד כנגד פרעושים. העיקר שאין פשפשים, זה דבר מאוס, אבל פרעוש אינו נורא, שכיח במשפחה הכי נכבדה- זה נסחב על פי רב מן הסינמה. הגברת אוהבת ללכת תכופות אל הסינמה והביאה עימה אחד, אין זה נורא, אף אני אוהבת את הסינמה, רואים שם דברים יפים מאוד. לא מזמן ראיתי...
אולריך- לא סינמה ולא פרעושים! פשפשים. צריך לנקות מיד!!
פישר- אני מקשה קצת לשמוע אדוני, מקשה לשמוע.. אי, אי, אי, אי...
אולריך- זקנה מנוולת, לנקות! לנקות צריך!!! (צועק באזנה).
פישר- למה תצעק כך? ודאי שינקו, אלא מה? בכל יום הרי מנקים, אצלי נקי תמיד תודה לאל. לא כמו בבתים אחרים (יוצאת מהמבוכה).
אולריך- אלך להביא רופא, בינתיים תנוח!

סצנה 18

(לוטי מצוננת יושבת מול מיטתו של רודי)

לוטי- ועכשיו, אחרי שהחלמת, מה בדעתך לעשות?
רודי- מה כוונתך בזה?
לוטי- כוונתי אם נשאר אתה בוינה, כאן בדירתך?
רודי- איני מבין, מעולם לא היה בדעתי לנסוע, או להחליף דירה.
לוטי- באתי רודולף מפני שיש לי להשיח עימך, הכל תלוי עתה בזה. צריך שיבוא פעם הדבר לידי בירור גמור, ראיתי שאינך מבין. שנתיים לא נפקחו עיניך לראות. בשעה שבדברים אחרים הינך מבין ומעמיק ראות, כל הרמזים, ממך נתזו אחור, כמחומה בצורה. הסיבה לא מחוורת לי. אפשר משום שלא נתת את הדבר אל ליבך. אתה תיווכח בעתיד שחיית כל העת באשליית שווא, חיפשת את אושרך במקום שאיננו, במקום שאינו יכול להיות, וסמוך לך, במרחק נגיעה היה האושר שמור לך, אך לא הושטת את היד. השעה עדיין לא עברה, ולצורך זה באתי.
למתי אתה ממתין? למה? כלום לא נכחת עדיין ששום דבר לא ישתנה? רק לרעה אפשר שישתנה, רק לרעה. וכי לא הספיקו לך שנתיים לעמוד על טיבה האמיתי? האחרים העומדים מבחוץ יודעים הכל, ידעו הכל למין הרגע הראשון. קשה להאמין שהוכית בסנוורים עד כדי כך. סבור אתה

שהינך אוהב אותה, אך אתה מרמה עצמך. ברור כשמש שאתה מרמה עצמך, אחרת לא תתכן. או שמא הינך באמת כסיל כזה, ואינך רואה כלום? אמור לי בגילוי לב: אתה אוהב אותה, כן או לא?
רודי- אני... אי אפשר לדבר על זה...
לוטי- ומפני מה לא? אין בך אומץ רוח! מפחד אתה שייהרס לך כל בניין הקלפים שהקימות?
רודי- אין אני יודע... בודאי... מן הסתם אני אוהב אותה.
לוטי- לא אמת, אינך אוהב אותה! אתה מתייראמנה.
רודי- את מכאיבה לי מאוד.
לוטי- ואתה?! מכאיב אתה זה לי זה שנתיים תמימות! כלום נתת ליבך על זה? כן, אתה! אתה לבדך אשם בכל, הינך מתהלך כתם ונותן לתיאה להתעלל בך, ואתה בלבד האשם בכל ייסורי, אתה ולא אחר.
רודי- כיצד אני? כלום מה אני עושה לך?
לוטי- תיאה, תיאה שלך! הידוע לך שהולכת היא לשכב עם כל אחד ממכריך? עם כל אדם מהשוק כיצאנית רגילה. היודע אתה זאת, כן או לא? היודע אתה שמתלוצצת היא בך תמיד? בפניך או שלא בפניך? שמספרת היא בפומבי, בפני כל ידידך את מעשי גבורותיה?! הכל יודעים את פרטי חייכם המשותפים וחייה היא, ומפיה עצמה יודעים שהיא מכה אותך, יודעים שהתינוק לא שלך היה, הכל! וכל זה היא מספרת בציניות אינסופית. הייתי יכולה להרגה אותו רגע, זוהי חיה רעה.
אי אפשר להמשיך יותר, אין תכלית לדבר, אי אפשר לעמוד מנגד ולהביט איך שאחרת שאינה שקולה כנגד ציפורן זעירה שלך מאבדת אותך. סברתי כל הזמן כי תבוא מעצמך אבל אתה לא באת, מעולם לא באת. עכשיו צריך שהדבר יוכרע. כשל כוחי מהמתין. יש רק דרך אחת, הרוצה אתה לעזוב אותה ושניסע שנינו לאיזו מדינה אחרת? אין צורך בהכנות גדולות, גם מעט כסף יהיה, אבא יתן לי. ניסע ונשתקע באחת מערי המרחץ של איטליה או של צרפת ואחר כך נראה. אפשר תוכל במרוצת הזמן להתגרש ממנה, ואם לא גם כן לא איכפת לי, אין אנו זקוקים לרישיון של מישהו, העיקר שאנחנו אוהבים זה את זו. אתה תוכל לעבוד בשלווה ותשכח כל מה שעשתה לך. (פאוזה) ובכן רודולף, עליך להשיב לי, רצוני לשמוע ממך מענה ברור.
רודי- אני... מה אומר לך? את יקרה לי מכל יקר. אני... אבל איני יכול... לעולם לא אוכל...
לוטי- מה אינך יכול? מה?
רודי- איני יכול ל- לנסוע... האמיני לי... ולו גם היה זה בנפשי...

לוטי- ומדוע לא?
רודי- אי אפשר לי, איני יכול ללכת ממנה.... אין בי כח...
לוטי- אבל אינך אוהב אותה כלל אני יודעת, אין אתה אוהב אותה.
רודי- איני יודע... אפשר אני אוהב אותה, אפשר גם לא. אך אין בכוחי ללכת ממנה, לעולם לא אוכל. לעולם.
לוטי- ואני? אותי הינך מפקיר לגמרי, אותי הוא מפקיר, אותי הוא מפקיר. הוא נשאר איתה, איתה. ועכשיו הכל אבוד.
רודי- ראי נא לוטי יקירה, יכול אני לעשות הכל למענך, יכול אני... אך זאת אל תבקשי ממני. עינייך הרואות כי אי אפשר לי... מה אעשה? למעלה מכוחותיי הוא.
לוטי- (חוזרת אוטומטית) הוא נשאר אצלה. הכל אבוד.
רודי- לוטי,
לוטי- אני הולכת עכשיו. עכשיו הולכת אני.
לוטי קופאת על מקומה. יורד חושך. כשעולה האור תיאה עומדת במקומה של לוטי, פושטת את מעילה.

סצנה 19

קבוצת אנשים מתגודדים על הגשר ומביטים בסקרנות ובתדהמה לעבר לוטי שנמשתה מהנהר.

אלמונית א' – נערה צעירה, לא יותר מבת 20, בעיני ראיתי כשמשאוה.

אלמונית ב- חיה?

אלמונית א - זאת לא. מתה כאבן.

אלמונית ב'- נו, הדור של ימינו, עומדים כולם על קרש הקפיצה. הכל הפקר להם, או שממיתים אחרים, או שממתים את עצמם. איזה דור. אתמול, דקר בבית שלנו גם כן שכן אחד את אישתו, באמצע היום דקר אותה, כהרף עין היתה מתה, העלובה. לא צייצה אפילו.

אלמונית א'- לא טוב, לא טוב להיות מת בערב אביבי שכזה.

אולריך- לוטי. כבר היה מאוחר... לא יכלו להציל...

אסטל- מה עשית? מה עשית?!

אלמונית א'- פה! שני מתים היום, מעניין מה צופן המחר.

סצינה 20

(רודי אורז מזוודה בחדרו. תיאה נכנסת).

תיאה- מה לך שפן? נוסע לאיזה מקום?

רודי- כן, כן, הריני נוסע. איטליה כנראה. מקום נפלא איטליה.

תיאה- עד לשם שפן? ואת מי תיקח איתך? את לוטי? זו שוב לא מצאה עניין כאן, מה?

רודי- הניחי אותה לשלום. אין היא עניין לכאן.

תיאה- מדוע זה מחמדי? היא טיפשה וראויה היא למות... מה אתה לוטש בי עיני עגל כמו לבלוע אותי חיים, רשאי אתה להצטרף אליה. העולם לא יהיה חסר כלום אף בלעדייך, כשם שאינו חסר בלעדיה.

רודי- (רועד כולו) מוטב ש....

תיאה- מוטב שמה? מה ? דבר בשפה ברורה! (מוזגת כוסית) לחיי הבריאים והאמיצים!

(דר' אסטל דופק בדלת. תיאה פותחת)

אסטל! לחיי הבריאים והאמיצים!

(אסטל מוציא מהשקיות יין וקוניאק, שולף אולר מכיסו, ומתמוטט על הספה)

אסטל- הגברת הברונית פגשה בי והזמינה אותי והשתמשתי, כלומר... בשעת הכושר.

(תיאה מגחכת לעבר דר אסטל)

אסטל- גורדוויל, למרות הכל, אני אומר תמיד- ידיד הרי הוא ידיד ואין תירוצים.

תיאה- למה תעמוד כגולם? תלה אדרתו של ד"ר אסטל. הבער את התנור, הוצא את הכוסות ושפוט את הקפה.

אסטל- כן הגיברת הברונית צודקת, אני רוצה להדיח מעט את הגרגרת.

(מוציא קוניאק) רואה אתה, בן עשרים שנה, צריך להיות מצויין.

תיאה- שב כאן עימנו ושתה.

רודי- איני חפץ לשתות. אין איש יכול לכפות עלי.

תיאה- טיפש

אסטל- גורדוייל עגום במקצת, הנה שתה אחת וישוב לבך למקומו.

(תיאה מתיישבת על ברכיו של אסטל)

תיאה- שפן, מזוג לנו יין מהר! מזוג אומרים לך אידיוט! (רודי קם ומוזג) עוד, מלא, עד השפה! עתה הגש לנו את הכוסות.

(בשחוק הוללות. מצמידה את שפתיה לפיו של אסטל ומנשקת אותו ארוכות ואז נסוגה ממנו)

אסטל- במחשבה שנייה עלי ללכת. השעה מאוחרת.
תיאה- למה? אדרבא תשאר כאן עמנו. יכול אתה לשכב תיכף ומייד אם הינך עייף כבר. מר גורדוויל, ערוך לדר' אסטל את המיטה! מהר!
(תיאה מרימה את אסטל, מפשיטה אותו מבגדיו ומכניסה למיטה. רודי צונח על הספה. תיאה מעמעמת את אור, שותה מה שנשאר בכוסות, מכבה סגריה, פושטת את שמלתה).
תיאה- לילה טוב שפן, בון וואיאז'!.
(תיאה מכבה את אור, נכנסת למיטה. שומעים חירוק מיטה קל ורואים את צלליתם. לאחר מספר דקות , התנועה נפסקת וקול נחירה קל עולה מהמיטה. רודי קם לוקח בידו סכין לחם מהשולחן וניגש למיטתם. אור יורד).
מספר- בשעה שמונה בבוקר הופיע גורדוויל בחדרו של אולריך. על פניו הרזים, הלא מגולחים, קפואה היתה בת צחוק מוזרה, מטורפת. הוא צנח על קצה המיטה ושהה זמן- מה מאובן, בעוד חברו מסתכל בו בחוסר הבנה. לבסוף אמר בקול נמוך, כדובר אל עצמו: תיאה מתה הלילה.